SOLDATUL

Nr. 212 | APARE MARTEA, JOIA şi SAMBATA | **Foaie de lămuriri şi informaţii pentru ostaşi** | REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA STR SARINDAR Nr. 5-7-9 BUCUREŞTI

REALISM ROMÂNESC

Trăirea logică a realităţilor este condiţia esenţială a progresului uman, iar doctrina naţionalistă are această mare calitate de a pune în funcţiune realitatea de căpetenie, care este naţiunea. Evident că realismul astfel conceput, având ca punct de plecare complexul biologic al naţionalităţii, nu exclude năzuinţa spre ideal; din potrivă îl implică. Antiteza realism-idealism este un exerciţiu filosofic, dar viaţa, care este complexă, nu face această discriminare. Cum remarca deunăzi, într'un discurs pe care l-am publicat aici, d. ministru Ion Petrovici, care este una din culmile gândirii filosofice româneşti, idealul trebue să constitue elementul dinamic de inobilare a realităţii în sensul ca realitatea să ajungă un vis care a fost împlinit. Căci, spunea d. profesor Ion Petrovici, „rostul cosmic al omenirii nu este numai să oglindească realitatea, ci să o transforme, înălţându-o, iar idealul nu este dat omului ca mângâiere platonică a durerilor şi micimilor, ci ca model ce trebue întrupat aevea". La care am putea adăuga, că idealismul fără rădăcini în realitate e pură utopie, iar realismul fără iedal duce la cel mai respingător materialism.

Poporul român, reintegrat deplin în realităţile lui naţionaliste, se manifestă azi ca o surprinzătoare forţă creatoare şi militară. În acelaş timp, fiindcă şi-a regăsit perfectul său echilibru sufletesc: Noi ştim ce vrem, pentrucă nu ignorăm nici realităţile noastre, nici pe cele din afară de noi; şi fiindcă ştim ce vrem, fac minuni de vitejie ostaşii noştri de pe Don, de pe Volga şi din Caucaz, în timp ce pe pământul Basarabiei şi al Bucovinei se statornicesc noui expresii de voinţă naţională, iar în Transnistria naşte viaţă românească clocotitoare. Noi ştim că idealul de viaţă românească unitară şi liberă îmbrăţişe realităţi, care formal nu sunt încă ale noastre, dar care vor fi şi că pentru atingerea acestei năzuinţe, cu justificări teminice, luptăm, jertfim şi ostenim azi. Realismul nostru nu ignorează primejdia dela răsărit a bolşevismului, dar biruinţele noastre nu ne-au împiedicat buna judecată de a nu vrea mai mult decât ni se cuvine şi de a dori altceva decât restabilirea ordinei şi păcii în lumea chinuită din iadul sovietic. În numele acestui ideal profund uman, care naşte din conştiinţa noastră realistă, că trebue să ne asigurăm pe ziua de mâine liniştea şi siguranţa trebuitoare bunei noastre desvoltări naţionale, noi ducem războiul cu hotărîre, cu bărbăţie, cu îndârjire spre uimirea lumei, care încă nu ne-a cunoscut în toată splendoarea virtuţilor noastre străbune, şi nu se află pe pământ putere omenească să ne poată opri sau abate din calea pe care am pornit şi pe care inima noastră o simte a fi cea de mântuire, de pace şi dreptate.

D. I. Cucu

O mitralieră românească în plină acţiune pe frontul din Caucaz (S.M.P.)

INDÂRJIREA NOASTRĂ LA RĂSĂRIT

Familia a fost în cursul veacurilor temelia existenţei neamului românesc. Cultul urmaşilor este o lege sfântă pentru noi. Nu trăim decât în viitor. Moştenirea copiilor noştri este un tezaur pe care trebue să-l păstrăm neatins.

Popor paşnic, am căutat să trăim în cele mai bune raporturi cu toată lumea. Am luptat atunci când am fost nevoiţi să ne apărăm, dar în fiecare luptă a noastră am căutat să punem temelia unei păci statornice pentru copiii şi nepoţii noştri.

Din nenorocire n'am reuşit în totdeauna. Pacea n'a sălăşluit niciodată un timp prea îndelungat la hotarele ţării noastre. Vecinii, fie că veneau din Vest, Nord sau Sud, dar mai ales venind din Est, ne sileau să stăm neîncetat cu arma la picior.

Puşi în faţa puhoiului sălbatec din Asia, am fost călcaţi mereu. Am lovit şi am fost loviţi. Am învins întotdeauna, căci niciodată sufletul neamului nostru n'a fost umbrit de desnădejde.

Am fost puşi apoi în faţa lăcomiei slave din răsărit. Pacea a devenit iarăşi o umbră nestatornică. Pofta rusească de pământ românesc ne-a silit să vărsăm mult sânge.

Azi suntem chemaţi să ne răfuim pentru totdeauna cu uriaşul din răsărit. Focul şi apa nu pot sta împreună. Poporul român nu va putea fi niciodată în prietenie cu rusul, oricare ar fi concepţia de viaţă pe care ar avea-o acesta.

S'a pus de atâtea ori întrebarea pentru ce luptăm noi în răsărit şi mai ales pentru ce luptăm pe Volga sau în Caucaz. De ce eliberându-ne fraţii, continuăm să-l urmărim pe inamic atât de departe de hotarele ţării noastre. Răspunsul a sosit întotdeauna prompt, pornit din adâncul fiinţei româneşti. Luptăm pentru existenţa noastră ca neam, luptăm pentru viitorul copiilor noştri, luptăm pentru pace.

Am spus la începutul acestor rânduri: trebuie să trăim în viitor. Trebuie să făurim un viitor netulburat şi paşnic urmaşilor noştri. Ori acest lucru nu se poate atinge decât prin îngenunchierea celui mai înverşunat duşman al nostru.

Rusia comunistă a pornit în anul 1940 să înghită Europa şi deci în primul rând să ne înghită pe noi. Dacă Europa creştină nu se ridica să stăvilească iureşul sălbatec, noi nu mai existam astăzi ca popor. Letonia, Lituania, Estonia sunt exemple edificatoare. Populaţia a fost ridicată şi dusă în Siberia. Tot ceiace au avut bun aceste popoare a fost ucis şi distrus.

Am experimentat acest lucru şi noi cu Basarabia şi Nordul Bucovinei. Domnia de un an a bolşevismului a însemnat o rană adâncă în trupul nostru.

Răsboiul este dus de doi ani şi rezistenţa rusească îşi dovedeşte cu prisosinţă de ce puteri uriaşe dispunea armata rusească şi cât de îndepărtate erau ţelurile acestei armate.

Un duşman rănit este mai periculos decât unul în care n'ai lovit. Ursul comunist este grav rănit, dar nu este încă ucis. Lăsat să se refacă, purtând în creeri dorinţa de răsbunare, ar putea deveni fatal pentru omenire. Deaceia trebuie lovit până când va fi complect nimicit, astfel încât cel puţin un veac să avem linişte din această parte.

Dacă ne-am fi oprit la Nistru sau pe Bug, am fi săvârşit una din cele mai mari greşeli istorice pe care le-ar putea săvârşi un popor. Pe Bug, ar fi însemnat să lăsăm neurmărit un duşman încă puternic şi mai ales un duşman necinstit şi lacom, care mâine sau peste un an s'ar fi întors din nou să ne lovească. Iar atunci cine ştie dacă mai aveam alături de noi prieteni cari să ne ajute şi cu ajutorul cărora să-i răpunem pe ruşi.

Sunt lucruri simple, pe înţelesul tuturor şi totuşi sunt atâţia cari nu vor să le înţeleagă. Noi luptăm pentru noi şi copiii noştri. Fie că suntem pe Volga, în Caucaz sau dacă va trebui să fim în Moscova sau Urali, nu facem altceva decât să apărăm graniţele ţării noastre.

Graniţele unei ţări nu sunt întotdeauna la limita întinderii teritoriului său. Graniţele unei ţări sunt şi trebuie să fie acolo unde pericolul poate veni. Graniţele noastre în spre răsărit nu sunt deci pe Nistru sau pe Bug şi nici măcar pe Volga, ci cu mult mai adânc în Rusia, acolo unde colosului roşu i se va putea da lovitura de graţie.

Nu ştim cât va mai dura războiul şi când vom putea sărbători victoria definitivă. Ştim atât că ducem o luptă pe viaţă şi pe moarte — că odată biruitori vom clădi o pace lungă în Orient, pace de care se vor putea bucura copiii, nepoţii şi poate şi strănepoţii noştri.

CONTRIBUŢIA NOASTRĂ DE RĂZBOI

D. general Potopeanu a ţinut la Sofia, în prezenţa membrilor guvernului bulgar, în frunte cu d. Filoff, preşedintele Consiliului de miniştri, o conferinţă în limba franceză despre contribuţia armatei române în răsărit. Conferenţiarul a expus cu ilustraţiuni, prin hărţi-film cele trei faze ale contribuţiei militare române: 1) Basarabia, Bucovina, Odesa. 2) Crimeea. 3) Harcov-Doneţ-Caucaz.

Expunerea generalului român — spune presa bulgară — a impresionat profund.

Contribuţia armatei române în răsărit a fost recunoscută de toată lumea ca fiind determinantă pentru înfrângerea bolşevismului. Întâlnim zilnic aprecieri măgulitoare la adresa noastră şi mai ales în presa germană, inspirate de ostaşii germani de pe front, care luptând alături de români, îşi dau seama mai bine decât oricine de valoarea contribuţiei româneşti.

Războiul cu Rusia a însemnat o sforţare supraomenească pentru armatele germane şi aliate. De ani de zile Rusia bolşevică s'a pregătit intens pentru invadarea Europei.

În această lumină trebue privită lupta noastră în Rusia. Aveam de învins un duşman pregătit pentru victoria împotriva întregei lumi. Întâlneam un adversar înarmat cu cel mai bun material de războiu. Ne măsuram puterile cu o armată de milioane de oameni formată în dosul unor cetăţi întărite până'a deveni inexpugnabile.

Am avut de înfruntat Odesa, fortăreaţă cu zeci de brâuri de oţel. Clădită în adâncul pământului, menirea Odesei era de a rezista celei mai mari armate din lume. Am făcut cea mai mare minune, biruind nebiruitul.

Nici o înaintare în sud nu era posibilă fără cucerirea Odesei. Oricând armatele germane puteau fi lovite din spate din cetatea blestemată. Armata română şi-a îndeplinit cu un eroism fără pereche misiunea, deschizând drum larg biruinţelor viitoare.

Ni s'a fixat apoi misiunea cuceririi Crimeii. Peninsula rusească era semănată cu mine, guri de mitralieră şi cazemate. Am făcut şi aici imposibilul. Ne-am măsurat puterile cu Sevastopolul în faţa căruia odinioară forţe puternice au luptat fără succes timp de un an. Noi l'am biruit pe inamic în câteva săptămâni. Numele românesc s'a legat pe vecie de cea mai uriaşă faptă de arme săvârşită vreodată.

La Harcov, pe Doneţ, în Caucaz am dat nenumărate lupte înfrângând ceas cu ceas rezistenţa rusească, băgând spaima în armatele Moscovei.

Deşi luptăm pentru noi şi fiecare victorie a noastră înseamnă stâncă la hotarul ţării noastre în viitor, lupta noastră ajută întregei Europe şi întregei lumi. De aceia fiecare victorie a noastră trezeşte un răsunet atât de puternic pretutindeni şi numele de român e atât de apreciat în lumea civilizată.

Serg. t. r. Ion Munteanu

NUNTĂ IN COTEŞTI

Nuvelă de MIHAIL ŞERBAN

Rezumatul celor trei părți publicate în numerele precedente ale „Soldatului":

Vestea că Florica, fata lui Pădureanu, se mărită, produce mare fierbere în mahalaua Cotești. Incep svonurile, intrigile, mahalagismele. Toți însă așteaptă cu nerăbdare nunta, ca să petreacă...

Ionel Gabor, mirele, e cam „berbant" și, în timpul petrecerii, uită de mireasă și dansează mai mult cu Geta lui Șoimaru... Cum era de așteptat, scandalul isbucnește...

A zărit-o pe Tinca, clătinându-se în fața nevestei primarului, cu paharul de vin în mână. O cunoștea pe soră-sa. Cine știe ce prostii mai vorbește! Se ridică de unde stătea și se apropie repede de dânsa. Ajunse la timp... Tinca mestecă vorbele în gură, ca pe-o gumă, fără să le poată pronunța clar...

— Ciocnește și cu mine un pahar, cucoană primărească... îi zicea ea nevestei lui Oftanu.

Profira, de rușine, se făcu mai mică decât era. Se sprijini în piciorul scurt, își sprijini capul pe umărul drept, lipi pleoapele ochiului acoperit de albeață și, înălțându-se apoi brusc pe piciorul teafăr, ca o surpriză cu resort dintr'o cutie pe care o deschizi, — se repezi la soră-sa:

— Fa, când îți-oi trage una!... Te-ai îmbătat? Nu mai știi ce vorbești?...

Tinca îi purta respect și frică acestei surori mai mici, nenorocite. Cu toate că era amețită de băutură, își dădu seama că purtarea ei nu este tocmai frumoasă. Se trase repede înapoi și trecu în camera vecină.

Nevasta primarului a fost cuprinsă de un adânc sentiment de scârbă. Dela început nu-i plăcuse casa în care o adusese Sergiu. Se simțea singură străină... Priviri indiscrete, curioase, îi urmăreau fiecare gest. O încărcau cu atenții obositoare.

Stătuse un timp de vorbă cu madam Ignat, dar nu-i plăcuse nici această femeie pornită pe intrigi și răutăți. Venise apoi nevasta lui Pădureanu ca s'o plictisească cu credințele ei despre „făcături" și că Ciofuleasa s'a lăudat c'are să facă de n'are să se aleagă nimic de averea lor, fiindcă n'o chemase și pe ea la nuntă.

Ii era silă. O durea capul. Mirosea a băutură și a colonie proastă. Indată după cununie, l-a rugat pe Sergiu să meargă acasă, dar el nici n'a vrut să audă..

— Tu nu cunoști pe acești oameni... Ar fi cea mai gravă insultă pentru ei, dacă n'am rămânea măcar la masă... Pentru ei masa e totul, fala gospodinei, a casei...

— La masă! s'a speriat ea. Nu mai pot, crede-mă...

— Trebuie! Eu mai am nevoie de Pădureanu.

Femeea nu înțelegea cum bărbatul ei, mare avocat, primarul orașului, putea să aibă nevoie de un om de jos, ca Pădureanu. N'a mai insistat. Il cunoștea pe Sergiu... Când spunea ceva, nu-l mai scotea nimeni din ale lui...

Masa s'a început în liniște. Unii erau obosiți, alții flămânzi.

Florica și Ionel era în capul mesei. Lângă Ionel, în colț, era tacâmul Getei. Intâmplarea... dar totuși parcă anume îl așezase cineva acolo.

Privirile Getei erau îndrăznețe și obraznice. Florica observa atențiile lui Ionel față de aceea care-i făcuse atâta sânge rău. Ce însemna purtarea aceasta? Bărbatul ei? Ii venea să plângă..

Simțea privirile celor din jurul mesei oprindu-se asupra ei, condamnându-i tăcerea. Avea o poftă nebună să-și înfigă degetele în părul Getei. Ii lipsea curajul. Numai se gândea și se simțea pierzându-se cu firea..

Ridică ochii din farfurie spre musafiri. Surprinse privirile atente, atintite asupra celor doi de lângă ea. O văzu pe Profira-șchiapa, apropiindu-și gura de urechea Elvirei lui Ignat, fără să-și ia ochii dela dânsa... Apoi îi priviră amândouă pe Ionel, care tocmai îi turna Getei, vin, în pahar...

Un val de sânge cald i se ridică în obraz. Ii era rușine de lumea dimprejur. Ii se umplură ochii de lacrimi. Prinse voalul alb de mireasă în pumni și-și ascunse fața.

Priviri speriate se încrucișau. Pădureanu se ridică dela masă tulburat.

— Florico, ce-i cu tine? Ce ai?

Mama fetei începu să plângă și ea. Invitații nu se simțeau bine.

— Ei, așa plâng miresele... încercă să glumească primarul, dar vorbele lui nici nu fură auzite. N'a râs nimeni. Muzica, în sălița dela intrare, s'a oprit. Muzicanții s'au îngrămădit în ușă ca să vadă ce se întâmplase...

Intâiu au văzut trupul Profirei, schioapa, făcându-se ghem, strângându-se și mai mult, de parcă voia să se vâre sub masă și nu încăpea. Apoi s'a lungit pe scaun și, dintr'un salt de care n'ar fi crezut-o nimeni capabilă, a sărit pe masă. Era lungă, slabă și mai urâtă c'antodeauna. Stătea numai într'un picior. Mesenii o priveau încremeniți.

— Iubiți nuntași, strigă ea, în casa asta s'a strecurat o viperă.

Glasul îi era răgușit și'n ochi îi străluceau flăcări...

— O viperă, urmă ea, care vrea să ne muște, care vrea să strice un cuib care abea s'a închegat. Uite-o!

Cât spuse vorbele de mai sus, stătuse cu spatele la Geta... Și deodată, s'a întors, de era să-și piardă echilibrul, să cadă. Câteva femei au țipat îngrozite. Dar nu, n'a căzut. Degetul ei arăta pe Geta, care, speriată, nu mai era în stare să mai facă nici o mișcare.

— Ce cauți aici? De ce-ai venit? Iți trebue bărbați? Nu găsești! Ce te uiți așa la mine?

Dădu cu piciorul și răsturnă sticla de vin roșu peste rochia nouă, de mătase scumpă a Getei. Fata începu să plângă. Mamă-sa sări s'o apere. Batjocorea. Blestema. Șchioapa nu se lăsa mai pre jos. Ceilalți o întărîtau. Se batjocoreau, se scuipau, gata de încăerare.

Nevasta lui Oftanu își puse palmele la urechi să n'audă vorbele urîte. Bărbatul ei o trase repede în camera vecină. In urma lor se auzia larmă, plânsete și uși trântite.

— Hai să mergem.. zise el enervat.

Ea începu să plângă.

— De ce n'ai mers când ți-am spus. Intă unde m'ai adus. Mâine tot orașul are să știe..

Pădureanu intră disperat.

— Cucoane Sergiule, coniță, rămâneți, nu plecați... Are să se bucure mahalaua, când o auzi... Nu-i nimic.. S'a liniștit..

Primarul și nevastă-sa erau gata de plecare

— Lasă, nu fii supărat. Nu ne ducem de asta. Nu! Nu-i prea bine nevestei mele. Nu-i nimic.

Râse și-l bătu pe umăr pe Pădureanu.

— Se'ntâmplă!

Indată intră și Ionel cu mireasa. După ei, toți nuntașii. Muzica începu o polcă îndrăcită. Tinca luă paharul cu vin de pe masa de alături și începu să joace singură în mijlocul casei.

— Rămâi cucoane Sergiule, rămâi... s'auzea din toate părțile.

— A plecat neruşinata!

— Nu, nu se poate... Nu-i este bine nevestei mele.

— O fi deochiat-o cineva... zise Profira, schioapa, făcându-și loc cu coatele, prin cercul invitaților, care îl cuprindea pe primar. S'o descânt eu..

Câțiva râseră sgomotos.

— In sănătatea dumitale, cucoană primăreasă! s'auzi glasul Tincăi.

Profira se întoarse, dar soră-sa dispăruse în camera vecină.

Primarul ieși urmat până în poartă de toată nunta. Râdeau, cântau, chiuiau. Pentru cei rămași, abea acum începea petrecerea.

Trecuse de mult de miezul nopții, vremea când inimile se deschid și mințile se tulbură.

Parcă erau alții, acum.

Florica și Ionel se regăsiră. Au uitat de grabă întâmplarea neplăcută. Ardea în trupurile lor jarul dăruirii totale, care nu mai era departe și pe care mai ales Florica o aștepta cu mai multă nerăbdare. O amintire, ca o străfulgerare i-a adus în minte întâmplarea din trecutul îndepărtat. Titel! Demult!

Acu era în brațul lui Ionel. Il simțea căldura trupului inundând-o. Pe acesta îl dorea! Nu pe cel din amintire!..

Inchise ochii și surâse fericită...

In jurul ei era sgomot și veselie..

CÂTE PUŢIN DIN TOATE CELE

Cărțulia de muncă germană introdusă în multe țări europene

Incepând cu 1 Octombrie, fiecare profesionist danez trebue să fie în posesia unei cărțulii de muncă, după modelul celei germane. Danemarca

introducând obligatoriu, pentru toate ramurile profesionale, cărțulia. Alte țări, de pildă Slovacia, intenționează deasemenea introducerea cărțuliei după modelul german. Italia are de mai mulți ani o organizare asemănătoare. Cărțulia germană se aplică și în noile regiuni din Est și din Vest în Alsacia-Lorena, Luxemburg, Danzig, Prusia apuseană și Wartheland. Și în Protectoratul Boemiei și Moraviei, precum și în Guvernământul general, a fost introdusă de mai mult timp cărțulia. In regiunile ocupate, ca Belgia, Olanda, Norvegia și în ținuturile răsăritene nu există cărțulie, dar brațele de muncă existente au fost înregistrate în mare măsură în cartotece speciale, așa încât și aici se poate conduce cât mai sistematic plasarea muncitorilor.

Minunăția vederii

Ochiul este fără îndoială cel mai valoros dintre organele simțurilor noastre. Incă din timpurile de demult oamenii de știință s'au ocupat cu această gingașă capodoperă a creațiunii, reușind să găsească metode de tratament, de operație și de constatare din cele mai importante.

In Germania, Universitatea din Kiel era cea mai renumită pentru studiul ochiului.

Cât de mari sunt performanțele ochilor noștri se poate vedea din următoarele detalii: natura a potrivit ochii după nevoile vieții. Mărimea și conformația lor corespunde totdeauna importanței purtătorului. Pentru acele animale care trebue să vadă și noaptea, orbita este mare.

Natura a făcut ca ochiul să se poată adapta nevoilor mărindu-se sau micșorându-se după cantitatea de lumină. Spre exemplu între o pajiște luminoasă și o pădure, diferența intensității de lumină este de 10: 1. Adaptarea ochiului la aceste variații este o muncă extraordinară pe care noi nici nu o observăm. Retina ochilor noștri este formată din mai multe milioane de elemente sensibili la lumină, care reacționează mai puțin la o lumină slabă decât la una puternică. Prin urmare o lumină proastă duce la slăbirea vederii. Prin încordarea voinței reușim totuș să vedem, dar aceasta are ca urmare o extraordinară obosire. Din această cauză se recomandă lumină cât mai bună la lucru mărunt. Imbunătățirea luminii este o cerință imperioasă mai ales în timpurile de astăzi, de muncă încordată.

Motivele miopiei

La formarea ochiului, natura a construit din material ce-i sta la

dispoziție un aparat optic perfect. Numai retina și legăturile ce duc la creer sunt ceva care diferă de aparatele din tehnică. Trei pătrimi din forța de refracție a ochiului pus la punct pentru infinit (43 de dioptrii din totalul de 58,5) sunt preluate de cornee și numai o pătrime de cristalin. Posibilitatea măririi puterii de refracție a cristalinului pentru a vedea deaproape este limitată. Așa numitul punct apropiat se află la copii la o distanță de numai câțiva centimetri depărtare de ochi, independentă odată cu scăderea elasticității cristalinului odată cu îmbătrânirea. Un ochiu miop este acela care nu poate fi pus la punct pentru infinit, ci numai pe o distanță mai apropiată. Aceasta are drept urmare că obiectele îndepărtate nu se proectează clar pe retină. Așa ceva se poate produce spre exemplu în cazul când cristalinul desfășoară prea multă putere de refracție din cauza unui cramp mușchiular, lucru care se întâmplă la oamenii neurastenici sau la copii care au încă un cristalin prea elastic. In cazul din urmă nu este o miopie veritabilă, ea putând fi reparată de medici.

Un ochiu adevărat miop are la bază faptul că în construcția ochiului este ceva care face ca el să fie pus la punct și în timp de repaus pentru o distanță scurtă. Atunci imaginea nu se proectează pe retină ci în interiorul cavității umorii sticloase. Greșeala în construcție ochiului constă în disproporția între axa longitudinală a ochiului și forța sa de refracție; ochiul este fie prea lung pentru puterea de refracție, fie că puterea de refracție este prea mare pentru lungimea sa. Diferitele posibilități teoretice ale unei refracții prea mari a cristalinului se constată la diabetul melitic sau din cauza unui accident. Cristalinul este absolut nevinovat de miopie. Cele două motive principale ale miopiei sunt puterea prea mare de refracție a retinei sau prea marea lungime a ochiului. Dar mai ales cea din urmă reprezintă în majoritatea cazurilor motivul miopiei. Miopia se măsoară în dioptrii. Foarte mulți au spus că miopia se capătă prin citirea prea apropiată, mai ales în tinerețe. Fiziologia bolii dovedește că motivul miopiei nu se poate căuta decât în predispoziții.

Miopia este o simplă disarmonie între diferitele părți componente ale ochiului din care se pare că fiecare are legea sa proprie de ereditate. După cum se vede oculiștii viitorului vor avea un câmp de activitate din cele mai întinse.

ŢARĂ

Din umbra deasă-a norului
Intins pe țări străine,
Cu aripile dorului
Voios reviu la tine.

O! Cuib al fericirilor!
O! Țară luminoasă!
Comoară-a nălucirilor,
Grădina mea frumoasă!

Avântul tinereților
Ce'n sânu-mi se trezește,
Prin lumile poeților
Sburând mă rătăcește.

Şi'n farmecul avântului,
Tot ce sub ochi răsare
In poalele pământului
Mai drăgălaș îmi pare.

Intinderea câmpiilor
In zări mai lin se pierde,
Mai dulce-i rodul viilor,
Verdeața e mai verde.

Mai multe sânt nălțimile,
Mai cald e mândru soare,
Mai limpezi limpezimile
De râuri și izvoare.

Iar fetele cu florile
Mai viu râd între ele.
Si spun privighetorile
Mai tainic viers la stele

Aici-i țara basmelor,
Ce 'ngână-a noastră minte
Prin farmecul fantasmelor
Din timpi de mai 'nainte

Aice-i vestea Doamnelor
Din lumea legendară,
Si-a prelungirii toamnelor
Sub cer de primăvară.

Aici țara plăcerilor
Și-a doinelor de jale,
Ce 'n liniștirea serilor
Te țin uimit în cale.

Aici cu lăcrimioarele
Bujori se prind în horă,
Aici însuși soarele
Are 'ntre flori o soră.

Şi'n stâncile Carpaților
Cresc păsări năsdrăvane.
Şi 'n sufletul bărbaților
Mândriile romane.

O! Gură dulce-a raiului,
Tu dai printr'o zâmbire
Şi fericire traiului
Şi morții fericire.

Luceferii eterului
Râvnind privesc la tine,
Şi toți îngerii cerului
Te-au îndrăgit ca mine.

V. Alecsandri

Colaborarea culturală româno-germană

Frăția de arme româno-germană a deschis porți spre cunoaștere și colaborare în toate domeniile de activitate între cele două țări. Rezultatul a fost fericit și mergem spre rezultate și mai fericite. Sinceritatea luptei comune ne-a apropiat sufletele și le-a topit în aceeași credință și ni le-a înălțat în spiritul aceleeași aspirații. Luptăm pentru apărarea și pentru întărirea civilizației. Și într'o țară și în alta, cu toate neajunsurile vremelnice exceptionale, viața își continuă cursul ei spre noui limanuri de lumină care întăresc spiritul.

Cultura poporului german e prima mândrie a acestui popor, care a dat omenirii atâtea genii, cari și-au împrăștiat cu generozitate lumina spiritului lor peste tot întinsul globului pământesc. Ea a hrănit și a inspirat culturile atâtor popoare mai mici, care s'au înălțat astfel și ele spre o viață nouă.

Cultura poporului român este de formație mai nouă. In plămada ei s'au întâlnit în primul rând influențele culturii germane și apoi ale celei franceze. Kogălniceanu, Maiorescu, Eminescu, sunt nume formate în spiritul culturii germane și ele au clădit epoca de aur a României moderne. Acest spirit le-a dat sobrietatea în muncă, demnitatea în aspirații, tenacitatea în a se pune cu toate puterile în slujba ridicării culturii naționale și, prin aceasta, a Patriei. Mai târziu, prin nefericitele împrejurări ale unei politice greșite, contactul între cele două țări a devenit din ce în ce mai slab. Nu am avut decât de pierdut. Pentru oricine rezultatele au fost evidente.

Ca o urmare firească a luptei comune pe care o ducem astăzi pe frontul civilizației contra barbariei bolșevice, a apărut necesitatea colaborării și în celelalte domenii de activitate.

De curând s'a încheiat între România și Germania un pact cultural, care va pregăti și va ușura cunoașterea reciprocă a culturii celor două popoare și va duce la o colaborare tot mai activă.

Cultura noastră datorează mult culturii franceze, vechi, adevărate, sănătoase. Dar sufletul românesc din ultimile două decade a suferit mult rău de pe urma influențelor nefaste, mai ales în ce privește arta și literatura, a acelei Franțe intrate pe mâna evreilor, cari i-au săpânit politica și arta...

Războiul de astăzi e și pentru artă și cultură în general un câmp de experiențe noui, un proces uriaș de răsturnări a ceea ce a fost minciună, de regăsire în noi înșine, de reîmprospătare a forțelor spiritului, de regenerare trupească și sufletească, de sbor spre noui orizonturi.

In fața acestei așteptări, sufletele se pregătesc ca pentru o cuminecare. Din faza acestei pregătiri face parte și pactul cultural încheiat între România și Germania, care, prin cunoaștere reciprocă și colaborare în acest domeniu, vor păși spre cucerirea culmilor cele mai înalte ale spiritului...

Serg. t. r. Mihai Șerban

ALT EXEMPLU DE CREȘTINĂTATE ROMÂNEASCĂ

Duminică 1 Noembrie, zi splendidă de toamnă. Pe cerul senin scăldat de razele de soare, escadrile de bombardament românești zumzăe vesele, întorcându-se dela împlinirea misiunei.

In satul căzăcesc D. din spatele frontului, ostașii Regimentului de vânători motorizați se desfășoară o pioasă manifestație creștinească.

Din inițiativa părintelui căpitan **I. R. Ionescu**, confesorul unității, și cu aprobarea d-lui Lt. col. Gh. Popescu s'a ridicat o cruce pe locul unde a fost biserica oraodoxă dărâmată de bolșevici.

Pionerii sub comanda d-lor Căp. Ion Demineiu, Slt. mec. Teodorescu și subl. Puiu Marinescu, au desgropat temeliile bisericei, acoperite de bălării și buruieni, nive-

lând locul și marcând cu pietre fostele ziduri ale monumentalei biserici.

In locul unde se înălță altarul, a fost așezată o cruce înaltă de lemn, pe care s'a așezat o placă de metal cu următoarea inscripție: **„Aici a fost biserica ortodoxă — Armata română 1.XI.1942.**

Sfințirea crucii s'a făcut în cadrul unei impresionante solemnități, la care a participat trupa în frunte cu d-nii lt. col. Ionescu T. Ioi., lt. col. Russu Gheorghe, Maior Iliescu Nicolae, Căp. Deminoiu, lt. Gervescu, Lt. Moraru, lt. Angelescu, slt. Fudga, slt. Gugea, slt. Cosma etc. cum și populația civilă căzăcească, în frunte cu primarul comunei.

D. lt. col. **Ionescu T. Ioan** comandantul secund al unității, a vorbit ostașilor despre scopurile războiului, arătând cum ideologii evrei ai comunismului au sărăcit și distrus popoarele creștine ale Rusiei. Armatele axei și în special armata română au și această misiune nobilă, de a restaura vechile așezări creștine, redând populației libertățile și locașurile de închinăciune, transformate în ruine.

Cu Dumnezeu înainte, până la victoria totală și apropiată.

S'a oficiat apoi serviciul religios, între ruinele bisericei, de pr. Căpitan Ionescu, răspunsurile religioase fiind date de corul Companiei Aruncătoare 120, condus de subl. Iosif Turcanu.

Sfânta slujbă a fost ascultată în genunchi de populația căzăcească care se prosterna cu fruntea pe țărna unde adinioară se înălța altarul bisericei lor strămoșești.

Lacrimile curgeau din ochii lor, iar pe fețele lor supte de suferinți se putea citi mulțumirea că visul urât, care a fost dominația bolșevică, s'a terminat.

Păr. **Ionescu** a rostit o predică în care a arătat cum sf. cruce a fost totdeauna biruitoare.

Poporul nostru românesc, creștin și milostiv, ia parte azi la marea cruciadă menită să repună sfânta crucea în toate drepturile ei.

Pentru Cazacii dela Don s'a ridicat această modestă cruce, pentruca să anunțe celor ce vor trece pe lângă aceste ruine, că aici a fost un locaș de închinăciune.

Subl. rez. **Octavian Metea** vorbind ostașilor, le-a arătat cum s'au prăbușit acei, cari au înfruntat pe Dumnezeu.

Aceste ruine ne arată locul unde odinioară se înălța una dintre cele mai monumentale biserici din regiunea Cazacilor.

Regimul comunist nu s'a mulțumit numai să alunge pe Dumnezeu dintre hotarele Rusiei, dar au șters orice urme, care arătau prezența Lui. Biserica a fost dărâmată în 1930, iar materialul a fost întrebuințat pentru construirea unui cinematograf în orășelul apropiat P.

Ei 'au reușit să scoată pe Dumnezeu din sufletele Cazacilor, dovadă credincioșii, cari se închină azi între ruinele bisericei.

Locot. rez. Barbăroșie Petre, basarabean a vorbit apoi populației civile în limba rusă, arătându-i istoricul încreștinărei ei și suferințele prin cari a trecut sub regimul comunist, trebuind să muncească în colhozuri, pentru clica evreiască dela conducere.

In cuvinte simple, primarul comunei Simionovici Gavriță a mulțumit Comandantului unității și ostașilor, pentrucă le-a redat locul unde a fost biserica, însemnându-l cu o sfântă cruce.

Noi, Cazacii, am fost tot timpul potrivnici comuniștilor, iar dezastrul care se vede în regiunea noastră, este opera lor.

Ne rugăm lui Dumnezeu să aducă pacea în mijlocul nostru, pentruca să ne vedem liniștiți de treburi și să se termine odată cu Stalin și clica lui.

Vă rugăm, Domnule Colonel, să ne permiteți, în fiecare Duminică și sărbătoare, să ne închinăm și noi alături de ostașii români, lângă această sfântă cruce.

La urmă, întreaga populație civilă, bătrâni, femei și copii, au sărutat sfânta cruce, fiind stropiți cu apă sfințită.

Ostașii români au făcut un gest pios, mult grăitor, tocmai prin simplitatea lui, dând populației autohtone încredere în viitorul ei de muncă, libertate și credință creștină.

MESAJUL UNUI ADEVĂRAT EROU

Atât de multe am văzut și-am învățat din războiul pe care-l ducem cu atâta entuziasm contra bolșevismului, oneșt sufletul nostru sensibil s'a umplut de acea mândrie și duioșie cari ne-au fost în toate vremurile călăuză victoriilor. Dârzenia și hotărîrea românului din cele mai vitrege neguri, n'au putut să fie clintite din loc. Faptele lui de vitejie, fie chiar voevod sau simplu pușcaș, ne-au înfrumusețat copilăria și imaginația, rămânând isvoare nesecate, la cari gândul și anii noștri mereu s'au adăpostit.

In războiul contra ateilor dela răsărit, ostașul român nu și-a desmințit nici o clipă marile lui calități de luptător, moștenite dela străbuni, ca cel mai mare și mai dumnezeesc dar. N'a existat porțiune a frontului unde să dea un pas măcar înapoi. Mereu înainte, cu gândul spre Dumnezeu și victoria finală, cu gândul la hotarele și la liniștea căminelor rămase în urmă, așa s'a luptat ostașul nostru. Vitejia lui a uimit o lume întreagă. Și ori cât ar fi de fioros războiul, totuși el este și un mare colecționar de sentimente, o mare școală a educației sufletului. S'au văzut dușmani de moarte cari pe front s'au făcut frați de cruce. Fratele mai mic care sare în foc să salveze pe fratele lui mai mare și părintele care se cere voluntar pe front, numai pentru a fi alături de fiul său..

Avem acum un caz care ne coboară cu gândurile spre tainele adânci ale sufletului, acolo unde există orice s'ar întâmpla cu ființa noastră încă luminos și veșnic curat sâmburele de credință. Avem scrisoarea de adio a unui erou și anume Serg. Ioniță Marin din com. Raciu-Dâmbovița, trimisă mamei sale, înainte de a muri. Desprindem câteva pasagii sguduitor de simțite, în cari bravul erou pune mai presus de toate, dragostea de țară:

„N'am gânduri negre c'am să mor. Dar totuși vă las vecinica mea dorință, pe această c. p. Știu că ați vrut să rămân în țară, la unitatea mea, pentrucă eram mai aproape de d-tră. Dar văzând că unitatea la care eram nu lua parte în front, eu m'am cerut de bună voe să 'unt ca să nu mi se spună prin sat că eu n'am fost pe-acolo pe unde au fost și ei, în primejdiile cele mai mari". *Și mai departe* „Eu așa am înțeles rostul vieții mele: am iubit Țara și Credința din strămoși și ca și tatăl meu am mers fericit la moarte pentru ele. Mie milă, mamă, numai de matale că te las cu durerea'n piept. Te rog dă această carte poștală și să-ți capeți vr'un drept pentru a avea existența asigurată".

Câtă mândrie națională! Ce mare și curat suflet de român! Cu astfel de eroi, țara noastră niciodată nu va putea fi subjugată, și orice gând hain ne va pândi de-acum încolo, se va sfărâma neputincios de pieptul și voința ostașului român.

Caporal Const. Salcia

VICTORIILE UNEI MARI UNITĂȚI DE INFANTERIE ROMÂNĂ PE DON

Eroismul trupelor românești, care apără onoarea țării și duc dincolo de granițe faima vitejiei noastre, își găsește zi de zi noui posibilități de afirmare. Fiecare ostaș știe că luptă pentru întărirea Neamului Românesc.

Convinși de înalta misiune, Românii au răzbit peste stepele Rusiei într'un singur avânt, din prima zi a luptei dezrobitoare, dela Prut până la Volga.

Unitatea de infanterie moldovenească, la care ne gândim în deosebi când scriem aceste rânduri, cot la cot cu armatele aliate au ajuns astfel pe Don, cu misiunea să stăvilească aci ultimele atacuri disperate ale bolșevicilor cari, în disperarea înfrângerii dela Stalingrad, caută să scape din strâmsoare.

Moldovenii, urmașii plăieșilor lui Ștefan cel Mare, care de secole, din tată în fiu, stau zid de pază la granița răsăriteană a Europei, au zdrobit îndârjitele atacuri inamice, în zilele de 1, 2 și 3 Noembrie. De mult nu-i mai văzuseră altfel decât în retragere. Deaceea nici nu

și-au dat seama ce se întâmplă când au pornit la luptă, ... un întreg răscolitor. Colbul ... al stepei întunecate de toamnă din preajma Donului umplea văzduhul. În sgomotul asurzitor de artilerie și tancuri, de carabine și brandt-uri valuri după valuri de bolșevici ce porneau din regiunea Klebskaya se ridicau din ascuzători sărind la luptă, dar au căzut sub focul ucigător al infanteriștilor moldoveni.

Hotărîtoare în aceste lupte depe Don a fost și intervenția aviației. Îndrăzneții sburători români au bombardat aprovizionările inamice, au lovit în plin concentrările de trupe bolșevice, au mitraliat liniile lor de atac, sprijinind astfel trupele terestre și ajutându-le să producă mari pierderi inamicului.

Cooperarea dintre aviație și infanteria română a fost exemplară. Zilele acestea de început de Noembrie sunt zile de glorie pentru marea unitate de moldoveni, care au știut să opună o îndârjită rezistență inamicului, frângându-i atacurile și contribuind într'o însemnată măsură la victorie.

OALA CU SMOALĂ

Intr'una din zile un pescar îşi scosese barca pe malul unui lac oarecare şi'o pusese cu fundul în sus, ca s'o smolească. Alături pe o vatră improvizată fierbea o oală cu smoală în care pescarul înmuia pensula şi întindea smoala pe fundul bărcii.

Deodată un ţăran care trăgea de căpăstru un măgar se opri asudat şi aşezându-se oftând dădu bineţe.

— Noroc, bădie!

— Bună să-ţi fie inima!

— Ce faci aici, nene? Smoleşti barca?

— Da...

— Da'de ce o smoleşti? Că după înfăţişare se pare că e nouă.

— Ai dreptate... E nouă!

— Atunci de ce o smoleşti? S'a spart?

— Nuu! Dar când o barcă e smolită alunecă mai repede şi mai uşor pe apă. Şi în acelaş timp tragi mai uşor la rame.

— Zău! Va să zică o barcă merge mai uşor dacă este smolită!

— Sigur că da!

— Îmi pare rău că măgăruşul meu nu e barcă, bătu-l-ar Dumnezeu de netot!

— Ce vorbă e asta?

— Păi da! Nu te uiţi d-ta ce năduşit sunt? N'am pomenit de când mama m'a făcut un măgar mai încăpăţânat ca acela pe care-l vezi că paşte pe marginea şoselei. Am plecat cu el de azi dimineaţă şi deabia am ajuns aici! Trebuie să-l trag eu, altfel nu merge şi pace! D'aia, dacă ar fi fost măgarul barcă şi barca măgar, treaba ar fi mers. Că d-ta îai fi făcut să meargă mai iute cu niţică smoală! Nu?

— Cam aşa! Ia adu-l pe şef aci! Împinge-l mai încoace!...

Ţăranul aduse măgarul. Pescarul luă o pensulă pe care o înmuie în smoală şi cât ai zice „cinci" o vârî iute sub coada măgarului care o rupse pur şi simplu la fugă!

Văzându-şi gloaba fugind peste lanuri ca gândul, se adresă repede pescarului.

— Acuma nene, fii drăguţ şi dă-mi şi mie cu niţică chestie d'aia! Că altfel nu mai ajung măgarul!... îl pierd!...

MODESTIE

Ea: ***Aş vrea să fiu toată a ta, aşa cum mă vezi!...***
El: ***Nuu!... E prea mult.***

POTRIVIRE

— Chelner, să-mi aduci un ţap!
— Şi mie unul!
S'au privit o clipă şi-au tăcut. Au venit ţapii şi cum au venit aşa au şi dispărut...
— Mi-e sete! a zis unul.
— D'apoi mie!
— Chelner, ca să fie: doi ţapi!
— Şi mie doi!
S'au uitat unul la altul din nou.
— De unde eşti d-ta domnule?
— Ce importanţă are asta?
— Adevărat! Hai noroc!
— Noroc!
— Sete domnule, nu glumă! Călduri interne!...
— Asta nu-i nimic! Dar ale mele călduri sunt d'alea sufleteşti!
— Ce vorbeşti?
— Parol!
— Nu-i nimic! Trece! Bea serios şi-o să vezi pân'la urmă că toate-s prostii...
— Mie-mi spui? Asta e metoda mea.
— Şi-a mea! Numai că pe vremurile acestea nu prea-mi convine să le văd mereu pe toate prostii! Că eu mă 'mbăt cam greu şi nu totdeauna am parale!...
— Mie-mi spui? D'apăi eu?
— Mi se pare că ne cam potrivim!
— Cam! Nu ştiu dacă potriveala o merge până la urmă... Dar mai bem ceva?
— Cum să nu? Chelner, ce faci măi băiatule? Ne laşi să murim de sete?
— Vineee!...
— Păi să vie mă, că altfel e jale.
— Noroc!
— D'ăl mare, că d'ăl mic sunt sătul până'n gât!
— Bună i băutura, măi neică!
— Mie-mi spui? Numai un lucru nu-i bun! că trebuie să plăteşti!...
— Dac'ar fi numai asta... Da' sunt atâtea lucruri care nu-s bune!
— O, da! Mie-mi spui?!...
— Domnule, da'ne potrivim foarte bine!
In acest timp trece pe lângă ei o femeie superbă. Numai linie şi prospeţime. Amândoi rămân cu ochii după ea. Aceasta dispare apoi.
— Frumoasă femeie!
— Frumoasă!...
— Şi totuş dacă n'ar mai fi femeile astea pe lume!
— De domnule! Multe ar merge ca lumea!...
— Mie-mi spui? Eu de ce crezi că beau?
— O femeie?
— Sigur!
— Ptiu, domnule, nu ne fie de deochi, d'asirajnic ne mai potrivim!
— Teribil!... Să mai vină nişte ţapi?
— Auzi vorbă! Să vină, sigur că da!... Ţapii băiete!... Şi cum fu cu femeia?
— Simplu de tot... Sunt un nenorocit. O iubesc fără speranţă! Nici nu ştie că sufer...
— Spune-i neică! Se poate?
— De ce să nu se poată? Nu îndrăsnesc!...
— Ei, vezi? Aici nu ne potrivim! Nu ne potrivim deloc!...
— De ce? Nu suferi din pricina unei femei?
— Ba da!
— Şi care-i motivul?...
— Motivul? Simplu: am iubit o femeie ca pe ochii din cap...
— Şi?
— Şi s'a măritat!...
— Ei şi? Potoleşte-te.. Odată ce s'a dus, ducă-se!
— Vezi că nu prea s'a dus...
— Nu te'nţeleg deloc! Cu cine s'a măritat?
— Aici e toată tragedia: s'a măritat cu mine!
— Mda... Aici e drept... Nu ne potrivim.
Tăcere: Melancolie... Apoi unul...
— Ştii ceva? Eu cred că toţi care suferă din pricina femeilor sunt nişte idioţi!
— D'apoi eu? Şi eu cred la fel...
— Atunci tot ne potrivim, nu?
— Sigur, dragă! Hai noroc!
— Noroc!...

STALIN: Ajutoor! Nu mă lăsaţi!...
CHURCHILL CĂTRE ROOSEVELT: Sssst! Fă-te că n'auzi!...

ECONOMII

D. Ionescu a venit cam bosumflat azi dela întreprinderea pe care o conduce! Nu mai merg treburile ca altădată. Astăzi lucrătorii i-au cerut mărirea salariilor, cassierul i-a arătat situaţia bănească... Şi n'are omul motive să fie vesel.

D-na, de, ca orice femeie, a şi prins de veste că soţul e supărat. Are şi ea să-i spună o vorbă frumoasă, o surpriză, dar lasă pentru mai târziu. Uite-l! Se vede că nu-i sunt boii acasă, fiindcă cum a venit a şi vârât capul în ziar şi citeşte tolănit într'un fotoliu.

La masă aceiaş tăcere. Totuş d-na nu-l lasă.

— Ascultă, Petrişor, mi se pare că eşti supărat...

— Mda! Sunt! Dealtfel poţi fi vesel şi bine dispus pe vremuri de acestea?

— Adevărat. Însă ce putem face noi, oamenii? Nimic! Dar fii bun te rog şi spune-mi şi mie de ce eşti supărat? Fiindcă sunt soţia ta.

— Păi e simplu, dragă! Nu prea mai merg afacerile. Astăzi lucrătorii mi-au cerut mărirea salariilor.

— Au dreptate!

— Ştiu! Ştiu că au dar de unde! O să trebuiască să găsesc un mijloc nou... însfârşit ceva ca să pot face faţă lucrurilor...

— Am încredere în tine!...

— Da! Îţi mulţumesc... Însă uite — ţi-o spun şi ţie! Trebuie să facem economii. Nu mai merge! Veniturile mele s'au redus la jumătate. Deci şi cheltuelile vor trebui la fel scăzute... Tu ce ai de zis?

— Nimic! Doar atât că ai dreptate. Trebuie să facem economii. Eram să-ţi propun eu asta... Şi chiar am o veste frumoasă pentru tine... Da, dragule, nevestica ta a început să facă economii...

— Serios?

— Sigur! Ba a înţeles situaţia fără ca tu să i-o spui şi a luat şi ea măsurile pe care se credea datoare să le ia!

— Bravo, puicuţa mea! Şi de când ai început economiile?

— De azi dimineaţă! Ştii — gând la gând cu bucurie!

— Şi ce fel de economie ai făcut?

— Mare dragă! Tu ştii că pantofii nu se mai găsesc decât tare scumpi şi proşti! Şi ca să fac economie nemai rupându-mi pantofii, mi-am cumpărat o maşină... Spune tu, nu-i asta e economie?

HAZURI

Discuţie

— Fii sigur, dragă! Mie când îmi intră ceva în cap s'a zis! Nu uit niciodată!
— Bravo! Atunci trebuie că n'ai uitat de mia aceia de lei pe care ţi-am împrumutat-o de mult!
— Nu, nu-mi aduc aminte!
— Păi atunci cum te lauzi cu memoria ta? Că de dat ţi-am dat-o!
— O fi, dragă, dar vezi tu că mia ta nu mi-a intrat în cap, ci în buzunar!

Pălărie

— Dragă Niculc, am văzut eri o pălărie într'o vitrină, ce să-ţi spun, o poezie!
— Ei şi?
— Păi aş vrea s'o cumpăr!
— Vezi-ţi de treabă, dragă! Cine mai cumpără azi poezii?

Aşa e!

Un preot făcea morală unui creştin oarecare, cam beţiv.
— Şi nu numai că strică punga dar rachiul e cel mai mare duşman al omului!
— Aşa e, dar la Scriptură scrie că să ne iubim duşmanii! zise creştinul.
Preotul fu niţeluş încurcat; dar repede o întoarse:
— Da! Să ne iubim duşmanul, aşa e! Dar să-l înghiţim cred că nu scrie nicăieri.

Deosebire

— Ce deosebire este între o puşcă şi o mitralieră?
— Aceiaş deosebire care există între un bărbat şi o femeie când vorbesc!

SĂ RÂDEM

La o grădină zoologică

Leoaica se plimbă foarte agitată. O zebră de alături întinde gâtul şi-o întreabă:
— Dar ce ai cucoană?! Pari supărată!
— Cam! Ţi'nchipueşti că am rămas săracă! Şi nici n'am de unde să mă împrumut... Fiindcă, parol, am rămas fără un... leu!

La ce bun?

— Deceaba! Eu nu cred în injecţii şi'n vaccinări!
— Rău domnule! Şi de ce nu crezi?
— Fiindcă e simplă chestia. Uite ce e... Eu am avut un copil pe care-l vaccinasem. Într'o zi a căzut de pe fereastră în curte şi la o săptămână a murit. Aşa că la ce bun vaccinarea?

La doctor

— Ascultă doctore, ce iei d-ta pentru un guturai străjnic?
— Pentru d-ta 300 lei!

Cine e?

Doi inşi stau de vorbă în stradă. Deodată trece pe lângă ei o femeie pe care unul o salută foarte ceremonios...
— Cine-i asta? Vreo cucoană mare?
— Sigur! Este femeia cea mai respectată din cartierul meu. Hrăneşte sute şi chiar o mie de persoane zilnic...
— Ce vorbeşti? Atunci trebue că e tare bogată! Şi'n acelaş timp o mare filantropă!
— Da'de unde mă! E brutăreasă!

Biruitorii dela Nalcik urmăresc aprig pe inamic

In momentul când propaganda vrăjmașă își slobozește toate fanfarele spre a exploata bombastic înaintarea britanică sau debarcarea americană pe litoralul nord-african, nimeni nu mai suflă nicio vorbă la inamic despre victorioasa înaintare româno-germană în Caucaz, acolo unde toate obiectivele sunt atinse și chiar depășite de învingători.

Deosebirile sunt totuși mari între succesele unora și ale altora, și aceste deosebiri sunt toate în favoarea germanilor. Câtă distanță, într'adevăr, dela retragerea strategică a mareșalului Rommel în Africa, la înfrângerea categorică a unităților sovietice dela Nalcik!... Nu aceeași importanță are o manevră de repliere în pustiul african și o retragere cu sângeroase pierderi în munții Caucazului.

Războiul în deșert, în care mareșalul Rommel s'a dovedit admirabil strateg, atunci când a avut posibilitatea de a manevra liber și iscusit, are foarte multe asemănări cu manevra escadrelor navale în vasta nemărginire a oceanului. Și pe mare și în pustiu, ceea ce importă în primul rând, nu este să câștigi spațiu mort, ci să surprinzi forțele inamicului în mare strâmtoare, și atacându-le cu efective sdrobitoare, să le nimicești. Pe mare, ca și în deșert, prea puțin interesează dacă ai cucerit sau dacă ai pierdut teren, mai ales atunci când este vorba în pustiul african de regiuni cari trecând de mai multe ori dintr'o mână într'alta, au fost succesiv devastate de ambii adversari.

Câștigarea sau pierderea terenului în pustiu, nu interesează decât în măsura în care te-ai apropiat ori te-ai depărtat de bazele cari te aprovizionează. Este tare cel care și-a păstrat intacte căile de ravitaliere. Este slab cel care a lăsat pe inamic să i le reteze. Slăbește, iarăși, cel care se depărtează imprudent și precipitat de bazele de alimentare.

Spre deosebire, deci, de calma și calculata manevră a Mareșalului Rommel în pustiu, unde ilustrul comandant german ieșind din zona depresiunii Kattara, și-a regăsit putința de a manevra în largul său acolo unde nemărginirea nisipului îi îngădue manevră de învăluire, — înfrângerea dela Nalcik a brigăzilor sovietice este din ce în ce mai mare.

Către piscurile cu glugi de omăt ale Caucazului, marea unitate de munte română care a pătruns deunăzi în Nalcik, și-a continuat înaintarea dealungul unei artere de hotărîtoare însemnătate ajungând să lase Nalcikul cu 100 km. în urmă. Spre defileurile cu codrii întunecoși, vânătorii de munte români își desăvârșesc izbânda dela 28 Octombrie, îmbulzind pe inamic în văgăunele văilor, către cercul munților ale căror semețe creste sunt de pe acum învestmântate în albe pelerine de zăpadă.

Bombardamentul artileriei noastre face escortă de sprijin înaintării vânătorilor. In singurătățile codrului fiecare detunătură face să dârdâie solul pădurilor uriașe. Trăgătorul ghemuit la pândă simte vibrația surdă a copacului de care și-a lipit urechea, și vâjâitul acesta amintește vuetul poienilor din pădurile natale, în zilele când trunchiurile arborilor răspundeau cu prelungi vibrații fiecărei lovituri de topor. Ca și securile tăioase, batalioanele de cremene ale vânătorilor noștri de munte, despică pârtie în jungla Caucazului, lichidând în ajunul gerului pe ultimii vrăjmași, măcinați zi de zi prin măselele defileurilor.

Câștigarea sau pierderea terenului lovituri de topor. Ca și securile

In cursul lunei Octombrie, 411 voluntari au pornit spre front

In adâncul adevăratului suflet românesc — viteaz și dârz — sălășluește fără tăgadă o nepreţuită comoară de virtuți, coborâtă, ca o zestre, din zări și leaturi străbune de necontenită și neînfricată luptă.

Desprindem acest înțeles, această inevitabilă lege a sufletului poporului nostru, nu numai din pătrunderea istoriei noastre eroic sbuciumată, ci și din cântărirea uriașei voințe cu care au primit încleștarea de față, în mod unanim, vrednicii fii ai Patriei. Entuziasmul luptei nu a fost o firavă floare, fragedă și parfumată, pe care o veștejește cel mai neînsemnat fior de brumă, ci o trainică tulpină, care-și soarbe necontenit, prin bogate rădăcini, curata-i sevă din straturi de strămoșești tezaure.

Impetuoasele valuri de cereri ale voluntarilor noștri de războiu, ne dau dovada acestei ancestrale voințe de vrednică domnească stăpânire a avuțiilor din suflete și dintre fruntariile țării. Contigentele diferite ale tuturor celor care solicită acest drept al jertfei pentru patrie, — începând dela veterani și până la tinerețea cea mai suavă, starea lor socială și materială la fel de deosebită, mulți dintre ei smulgându-se din mijlocul celor mai aspre nevoi, toate aceste considerații obiective ne dau neîncătușata măsură a patriotismului nostru voluntar. Ne dau convingerea neclintită că pornim la luptă bravă și sfântă, cu conștiințele pline de dreptatea cauzei noastre, pe care strămoșii au apărat-o cu aceiași aprigă încleștare sub negurile viforoase ale veacurilor românești.

Din lună în lună, din zi în zi, ostașii noștri care s'au oferit voluntar în mase tot mai mari, pentru însângeratele linii ai sacrificiului, stau ca mărturie fără tăgadă, ca pildă evocatoare și înaltă pentru brava înțelegere cu care au pornit la luptă.

Cu toate perspectivele aspre ale iernii care se apropie, dar care nu poate stinge mistuitorul foc al jertfei din sufletele adevăraților fii ai neamului, voluntarii de războiu urmează fără încetare linia crescândei și năvalnicei solicitări. Pe această neîntreruptă linie a afirmării se înscriu cei 411 voluntari care au pornit, în cursul lunei Octombrie, pe frontul antibolșevic. Dintre ei, 80 sunt tineri care nu au atins încă vârsta încorporării spre a fi instruiți, dar patriotismul lor nu mai poate accepta adăstări. Inimile lor curate și românești îndeamnă spre iureșul bătăliei.

280 ostași, tineri sau maturi, fac încă parte din cadrele armatei; mulți dintre ei au mai luat parte la unele din încleștările acestui războiu, iar alții au cerut cu stăruință să fie trecuți din unitățile lor neoperative în cele de pe liniile frontului. Smulgându-se de'a rosturile familiilor și gospodăriilor, ei dovedesc și mai trainic marea înțelegere a sacrificiului lor, rodnic și nobil.

Ostașii ieșiți din cadrele armatei — părtași ai celor două războaie anterioare — s'au oferit 12. Experiența luptelor trecute le-a călit conștiințele și le-a ascuțit înțelegerea, virtuți cu care pot sta alături de cei tineri, la vitejie.

Pentru spitalele de campanie s'au înscris ca voluntare, în cursul lunii Octombrie, 21 femei. Ele completează și îmbogățesc totodată tabloul scump al curatei simțiri românești și al voinței de luptă.

Prin acest nesecat val de voință, de participare voluntară la jertfa, care asigură existența, integritatea neamului și avuțiilor sale cu cinste moștenite, ostașii noștri bravi se ridică în fruntea celorlalte popoare azi. Am pornit la bătălia sfântă cu deplină înțelegere a rosturilor ei și a sacrificiului eroic pe care îl datorăm patriei mai presus de orice lucru.

Simțirea noastră caldă, gândurile noastre adânci și frumoase, grija noastră continuă și neobosită se îndreaptă cu neprețuită mândrie către acești bravi ostași voluntari, aprig porniți să ne cinstească numele de „Români" în cruntele linii ale frontului.

IZBÂNDITOAREA REZISTENȚĂ A UNEI MARI UNITĂȚI DE CAVALERI

Atât de splendid s'au comportat în sfântul războiu dela Răsărit toți Roșiorii și Călărașii noștri, din regimentele încălecate sau purtate, încât astăzi încă pare stranie și neobicinuită o săptămână în care nu ni se pomenește nimic despre isprăvile lor de pe front. Sunt încă prezente în toate memoriile acele epice cavalcade ce au executat în cursul anului trecut; admirația românească s'a înfrățit cu recunoștința pentru brigăzile și detașamentele izbânditoare la Kerci și în bătălia dela Marea de Azov. Dacă astăzi se vorbește despre călăreții noștri mai puțin, nu este pentrucă ivirea toamnei ar fi stăvilit galopurile biruitorilor peste nemărginirile smulse sotniilor sălbatice ale Asiei; este pentrucă tainicele socoteli ale înaltei strategii au distribuit marilor unități de cavalerie române misiuni importante de vremelnică defensivă, mai puțin răsunătoare decât izbânzile Vânătorilor de Munte învingători la Nalcik.

Dacă aceste sectoare de aprigă defensivă se înscriu mai rar în comunicatele Inaltului Comandament, nu este totuși mai puțin adevărat că în pozițiile unde rezistă regimentele de bănățeni, olteni și dobrogeni ai acelei mari unități de cavalerie pe ramificațiunile de Vest ale Caucazului se risipește zi și noapte o sublimă bravură. Camarazii noștri întorși în ultimile zile din acest sector mai obscur al frontului își mărturisesc înmărmurirea în fața vitejiei acestor regimente care — fie încălecate, fie purtate — se comportă necontenit ca în primele săptămâni ale sfântului războiu.

Iarna care vine, — priviți — nu se dovedește nici de cum aliata vrăjmașilor noștri. De pe acum ei au început să simtă aceasta nu numai în cele două gigantice metropole asediate, — Moscova și Leningradul — unde populația osândită să moară curând de foamete și ger rontăie clănțănind de spaimă și flămânzeală ciolanele ultimilor guzgani capturați prin beciurile unde a îmbulzit-o bombardamentul. Nu numai în aceste imense aglomerațiuni urbane suprapopulate colții crivățului vor mușca în carne vie de politruci, dar și pe frontul Stalingradului, unde expiră ultimele rezistențe și în fața călăreților noștri care resping prin eroice contraatacuri înverșunatele asalturi ale vrăjmașilor.

Sunt regimente recrutate din cele mai deosebite județe ale României; dar și pe cei din Dobrogea, și pe cei din Banatul de dincolo de Carpați și pe cei de dincolo de Olt îi călăuzește aceiași sfântă credință în izbânda care va consfinți dreptatea și va întregi marea vatră românească, din nou cuprinsă între hotare împărătești.

Escadroanele din marea unitate de cavalerie care au repurtat această biruință au realizat în cursul lunii August o mare performanță în luptele pentru cucerirea portului Anapa. După nouă zile de încleștare cu inamicul și după ce sparg rezistențele de pe înălțimile care străjuesc portul Primosko-Ahtarsky, executând o mișcare de învăluire, îl cuceresc în ziua de 13 August.

Trecerea Cubanului nu formează un baraj în calea înaintării vânjoșilor Bănățeni, sprintenilor Olteni și dârzilor Dobrogeni.

Canalul Curka, o altă linie de rezistență pe care bolșevicii rezistă cu îndârjire, a fost trecut, în legătură cu alte unități de călăreți români.

In regiunea localității Kostaeskaia, călăreții noștri întâlnesc linii succesive de apărare, care fiind orientate spre mare, sunt sfărîmate prin acțiuni de flanc. Drumul spre Anapa este deschis. Marea Unitate se îndreaptă spre țărmul mării și după ce dă peste cap pozițiile care preced intrarea în oraș și port, angajează una dintre cele mai grele lupte. Pe străzi, pe după clădiri și baraje de fier, cavaleriștii atacă acum ca infanteriștii.

Riposta tunurilor bolșevice din largul mării nu mai poate clinti din loc pe călăreții noștri care, în seara zilei de 31 August, au cucerit deplin orașul și portul Anapa.

Bănățeni, Olteni și Dobrogeni, căliți în lupte dealungul stepelor, se acoperă de o nouă faimă în regiunile muntoase ale Caucazului.

O MITRALIERĂ SOVIETICĂ NECĂJIA PE VÂNĂTORII DE MUNTE

Cota 910. Este vârful stâncos al unuia dintre ramificațiile de Nord ale munților Caucaz. După grea și înverșunată luptă, unitățile unei divizii române de Vânători de munte au cucerit înălțimea. Acum observatorii stau aici și cuprind cu vederea îndepărtata vale dinspre Sud, care se întinde în ondulări râpoase, line, până spre vârfurile acoperite de zăpadă ale uriașilor munți caucazieni.

Cota se află în mâinile noastre de patru zile. Din prima noapte observatorii s'au ascuns în tranșee și pândesc spre dușman prin telescopul (goniometrul) care este camuflat cu niște tufe de ienuper. In timpul zilei cea mai mică mișcare la postul de observare ar aduce după sine moartea, fiindcă bolșevicul mai stăpânește încă partea stângă a acestor înălțimi. Noaptea, li se aduce observatorilor aprovizionarea, pe căi primejdioase care sunt încă în mâinile dușmanului. Acest lucru cere adese ori mari sacrificii. Chiar eri s'au întors la companie răniți doi dintre cei însărcinați cu aprovizionarea. Și aceste toate necazuri numai din pricina unei mitraliere, pe care bolșevicii au plasat-o la stânga postului nostru de observație, și care predomină coasta stearpă.

„Cloșca", astfel cum botezaseră soldații mitraliera, cu humorul lor, se făcea observată toată ziua într'un mod cam neplăcut.

Comandantul companiei, prin observatorul special, a dat de urma acestui cuib de foc. Știa acum ce avea de făcut. Se impune recrutarea unor voluntari. „Cloșca" trebue gâtuită. Recrutarea voluntarilor nu durează mult timp. Se găsesc pe dată cinci oameni care să întreprindă această ispravă. Fiecare dintre ei își examinează pistoalele automate, la centură și în buzunarele hainelor ei au grenade de mână.

„Domnule căpitan, noi plecăm".

Orice alte explicațiuni mai mărunte devin inutile. Intreaga companie le cunoaște, ca și arma automată. Se știe de asemenea de ce fel de hotărâre trebue să dea dovadă cei cinci oameni. Camarazii lor îi privesc cu un sentiment de mândrie, și nu-i scapă din ochi atât timp cât mai pot îi priviți pierzându-se în zare. După aceea noi bănuim mai mult care este drumul lor prin porumbiștea coaptă a văilor, prin care ei trebue să facă un ocol mai îndepărtat și astfel să captureze arma automată, după planul întocmit în grabă de către sergent, comandantul acelei grupe de oameni.

S'au scurs două ore. Ultima știre este adusă aproape după o oră, dela observatorul cotei 910.

— „Merg pe brânci, cu totul încet, înaintând!"

Căpitanul aleargă singur la telefon.

„Raportează fiecare mișcare și observă cu multă agerime tot ceeace se întâmplă chiar până dincolo de inamic. Dacă este nevoie, să se atace!"

Câte o împușcătură izolată de armă rupe liniștea care plutește între văi în răsăritul lucios.

„S'a descoperit. Impușcătura venea dela o armă rusească".

„Ne târâserăm până la o apropiere de douăzeci și cinci de metri de bolșevici. Atunci ei ne observară. O împușcătură fu slobozită și îndată după aceia și făcurăm să vâjâie prin aer dintr'odată cele cinci grenade de mână asupra țintei".

Astfel povesti sergentul Stanciu, comandantul acelei grupe de ostași întreprinzători.

Nu mai lăsară pe bolșevicii surprinși să-și vină în fire, și făcură un salt înainte. O a doua salvă de grenade fu aruncată, ea trebuind să răspundă aproape simultan roșilor. Spre norocul lor, oamenii noștri se găseau în siguranță. Incă vreo câteva salturi și iată pe cei cinci vânători de Munte în fața armei automate bine zidită în postul ei. Unul dintre bolșevici, — era atunci, pe cât îmi pare, singurul supravietuitor — privi peste parapet.

„Predaiski!", îi strigă bravul sergent, așa de bine că să poată înțelege.

Bolșevicul ridică un pistol automat peste parapet cu intențiunea de a împușca. In același clipă fu nimerit de o lovitură de armă a unuia dintre camarazii români, care se târâse dinspre flanc. După aceia rămase totul în liniște acolo sus.

„Incă odată grenadele!"

Cu capetele lipite de pământ, oamenii așteptară explozia. Atunci se ridică primul dintr'o săritură năprasnică peste parapet. Arma automată zăcea, pe cât îmi pare, înțepenită, dar ușor răsturnată. Alături era și mica garnizoană. Șase oameni și toți morți. Fiind asigurați din ambele părți, oamenii din grupă eliberară mitraliera. Ea nu mai putea fi întrebuințată, dar toți oamenii companiei trebuiau să vadă dihania care pricinuise atâtea necazuri camarazilor. Ultimele grenade zdrobiră în bucăți întăritura de beton a mitralierei, iar după aceia oamenii se înapoiară.

GHICITORI

DESLEGARILE LA GHICITORILE PUBLICATE IN NUMARUL PRECEDENT

71) Muşuroaiele de cârtiţă; 72) Urechile; 73) Curcubeul; 74) Acul; 75) Aerul.
76) Aluna; 77) Apa; 78) Ariciul; 79) [illegible]tanul; 80) Cartofii; 81) Berbecii când se bat; 82) Biserica; 83) Beţia; 84) Birul; 85) Dovleacul ori pepenele; 86) Bota ori cofa; 87) Boul; 88) Biciul; 89) Braga; 90) Bruma; 91) Banul; 92) Albina; 93) Albina; 94) Groapa; 95) Dovleacul; 96) Clanţa uşii; 97) Bujorul; 98) Ciuperca; 99) Butoiul cu vin;

100. Am o fetiţă
Sărutată de toţi în guriţă.
*
101. Am o găină pestriţă
Şade numai pe poliţă.
*
102. Am o vacă mare
Cu ţâţa'n spinare.
*
103. Rotogol rotund
Ţine capu'n fund
*
104. Pe apă înnoată
Şi'n pământ nu putrezeşte.
*
105. Nici moartă nici vie,
Numai din coadă adie.
*
106. Usturime cu durime
Când mi-l pui îmi pare bine.
*
107. Sus bat laturile
Jos cad negurile
*
108. Ce-i rotund
Şi fără fund?
*
109. Roşu ca măr nu e
Pături are, plăcintă nu-i.
*
110. Ce trece des prin vamă
Şi câinii n'o bagă în seamă.
*
111. Jupuit şi mâncat
Dar sbiară prin sat
*
112. Ciucurele mărunţele
Merge pe drum înşirăţele.
*
113. Am două stiubeiaşe
Ziua-s pline, noaptea-s goale.
*
114. Mânăstire 'ntr'un picior
Ghici, ciupercă, ce-i?
*
115. În jos merge desart
În sus vine umflată
*
116. În mijlocul satului
Rage buhaiul 'mpăratului
*
117. Moş Nicu'ale
Doarme pe casă'n paie
*
118. Am o vacă slabă
S'o duc de coadă la apă
*
119. Bute peste bute
Sus coadă de vulpe
*
120. Suflet nevinovat
Stă legat.
*
121. Suflet n'are, suflet duce
De pământ nu se atinge
*
122. Care casă-i spânzurată
Pe lemne agăţată.
*
123. Cine-i la cap ca o fată
Şi la coadă ca o daltă
*
124. Cureluşă bravă
Paşte câmpul de otavă
*
125. Casa dracului
În mijlocul satului
*
126. Ce e de făcut la casă
Fără mână de om?
*
127. Cine e mai sfânt decât toţi sfinţii
Şi suflet n'are?
*
128. Titlană lană
Strigă noaptea'n poiană
*
129. Hoţul intră în casă
Dar capul afară-şi lasă
*
130. Cine intră'n casă
Cu capul în jos?
*
131. Are coarne şi nu-i bou
Are samar şi nu-i măgar.

IMPĂRŢIREA ISTORIEI ROMÂNILOR

De strămoşi se cuvine a vorbi. Altă dată i-am înlăturat, fiindcă mi se părea că prea mult, şi de prea multă vreme, se vorbeşte de dânşii, aşa încât noi, cu firea şi cu fapta noastră, care fără îndoială a fost şi e vrednică de interesul tuturora, dar, mai ales, de nesfârşita noastră iubire, ne cam pierdeam în umbra lor aşa de largă. Au dreptul să se pomenească despre ei aceia care ne-au fost strămoşi, şi nu numai Romanii, ei, pe cât li se cade, aşa de mult şi ceilalţi, viteaza şi atât nedreptăţita, în viaţă şi în scris, rasă a Tracilor. A-i urmări şi căuta, a-i înţelege, a-i preţui e de nevoie nu numai pentru că ei au rost în istoria lumii întregi, dar pentru că ei sunt vii. Pentrucă-i avem în noi, pentru că numim ape şi munţi după vechile lor cuvinte, pentru că lumea satelor noastre se îmbracă şi crează frumuseţea după datina lor milenară, pentrucă anume aşezăminte, din fericire nu cu totul desfiinţate, vin dela ei, pentrucă în gândul şi în simţirea noastră e ceeace a trăit într'înşii.

Şi alături, Roma, nu e o cucerire şi o dominaţie de Împăraţi, ci au o putere a rasei ieşite din amestecul italic, o voinţă a miilor de oameni cari, dela sine, fără conducători şi fără garanţie, au luat lumea în piept şi şi-au supus întinse ţinuturi peste care pe urmă au zburat ca să protege cu largile lor aripi acvilele Cesarilor.

„A venit o vreme când ele s'au dus de pe malul stâng al Dunării, dar aceasta nu putea să însemne, cum caută s'o afirme din nou, ca o nesfârşită ură, ştiinţa ungurească, pornită iarăşi într'o oarbă furie, servilă şi de renegaţi desfiinţarea unui neam, o dispariţie. Legenda Dunării hotar, — nici măcar hotar de Stat, fiindcă Roma nu putea să renunţe niciodată şi ea n'avea dreptul să părăsească nimic din ce ajunsese a face parte din însăşi esenţa ei indestructibilă —, această legendă de mărginire şi de îngustare trebue şi ea părăsită. Am fost pe amândouă malurile strămoşeştii Dunări, trecând de pe unul pe altul ca în casa noastră, şi rasa românească, pe alocuri robită şi strâmtorată, ameninţată de pieire, a văzut, de-a lungul secolelelor, apele a trei mări.

Aşa fiind, vremea când Statul român se dăduse o clipă înapoi, cu gândul, neapărat, de a se întoarce iarăşi în ceeace de drept i se cuvine, dar neamul exista şi era în plină desvoltare, nu se cade să fie cuprinsă sub jignitoarea formă de: năvălirile barbarilor. Aceştia, în fond adânc respectuoşi faţă de Imperiul pe care-l serviau pe bani, când nu mai erau stăpâniţi de frică, au putut să stea, ca răsculaţi în faţa legiunilor, nu totdeauna fericite în lupta cu aceşti neastâmpăraţi, dar faţă de satul nostru ei, cari n'aveau ideia de stat şi mijloacele unei administraţii, nici destoinicia de a cârmui după modelul pe care l-a lăsat pentru toate timpurile Roma, n'au fost, ferească Dumnezeu, nişte jefuitori din ură, nişte stăpâni politici şi nişte tirani.

„Satul fără Stat", întâia împărţire a vieţii poporului românesc, i-a brănit, i-a sprijinit, ba, uneori alipindu-se 'n atacurile lor în largul lumii, i-a şi în'ovărăşit ostăşeşte. „Oamenii pământului" au rămas.

O a doua împărţire e a creaţiei de stat. Nu, vă rog, „Întemeierea principatelor" sub care firmă s'au dat mai eri încă lupte aşa de înverşunate între două concepţii istorice deosebite, fiecare cu argumentele şi cu datele sale. Ci această epocă, de un interes dramatic, începe dela cea dintâiu colaborare a elementului românesc al formaţiuni de Stat nouă, în afară de ideia romană, şi oricare ar fi numele şi baza majoritară sau clasa conducătoare a acestor State. Numirile naţionale nu erau pe atunci un obiceiu şi o necesitate. Formule politice cunoscute, legate de glorioasă stăpânire, se primeau şi de popoare care ştiau bine ce au făcut cu ele, dar nu socoteau că se cuvine însă dintr'o tradiţie admisă. Astfel am fost şi ctitori de State „bulgăreşti" fără să aibă cineva dreptul de a se face domn exclusiv peste o ispravă care este şi a noastră.

Dar, odată cu epoca modernă, astfel de formaţiuni amestecate şi confuze s'au înlăturat dela sine. Instinctul popular s'a înălţat la caracterul de Stat şi la ţinta desvoltării. În Argeş sau pe malurile Moldovei, întemeietorii, cari sunt mult mai curând, continuatorii vechilor Domnii, ai judeţelor de pe vremea satelor Stat, s'au înfăţişat ca nişte căpetenii încoronate, cu drepturi împărăteşti, ai unor Ţări Româneşti cea din Nord ajungând aşi zice spre deosebire de cealaltă ţara Moldovei, deşi acum hotarele ei mergeau mult mai departe decât cursul de sus, clar şi sprinten, al unei ape de munte.

După vremea Ţărilor Româneşti ocupate de consolidarea şi legătura lor între sine a venit o alta, în care s'au dat dese şi grele lupte, cu multă durere şi destulă mângâiere în conştiinţa marii datorii de îndeplinit: vremea apărării contra multor râvnitori la pământul deschis prin sudorile noastre rodirii, dar în fruntea duşmanilor, străini de noi în toate privinţele şi duşmani fireşti prin însăşi realitatea de a fi a puterii lor, deşi înveşmântată, răpede, în haina romană a Bizanţului, au fost Turcii osmanlâi, reprezentanţi ai Asiei cotropitoare. E deci epoca apărării naţionale, cu Ştefan cel Mare în frunte, ca urmaş el însuşi al Românului schimbat la înfăţişare care a fost Iancu Vodă „Hunyadi". Nu o vreme de cruciadă ca în Apus, ci de defensivă naţională. Dar, ca însuşire de căpetenie a conducătorilor, o vreme de cavaleri.

Urmaşii lui Mahomed al II-lea au admis graniţa Dunării: mare fapt pentru noi. Am fost liberi să încercăm fapta noastră. Am făcu'o în legătură cu ideile Renaşterii apusene şi cu tendinţa europeană spre eroism. Fie şi cu chibzuiala, oarecum personală şi egoistă, a lui Pe'ru Rareş şi cu bolnăvicioasa patimă a Lăpuşneanului, e vremea vitejilor, cu Ion Vodă cumplitul şi cu Mihai.

Dar un timp de liniştită aşezare vine cu veacul al XVII-lea. Acum Domnia e pentru Domnie. Vodă e un monarh în mijlocul unei curţi pe care o împodobeşte în toate privinţele. Putem numi astfel o perioadă de vreo sută de ani pe care e pentru aceşti monarhi ei înşişi.

Datina e încă în temeiul, şi pentru Vasile Vodă şi pentru bunul Matei şi pentru pomposul Brâncoveanu. Dar, sub acei a care erau numai în Fanar Fanarioţi şi aici trebuiau să fie Români ideile Apusului, primite, determină reforme, adaptate, însă la împrejurările noastre. Şi iată de ce, în loc de firma „epoca Fanarioţilor", trebue să spunem reformele europene.

Dar vechiul fond nu admite asimilarea cu nimeni. Secolul XIX-lea e al unei Renaşteri naţionale cum s'a spus ne-am fi fericit prin imitarea Apusului, şi pentru că s'a trezit în noi, odată cu conştiinţa de rasă, nevoia de a ne întoarce la noi înşine, cu tot ce învăţa istoria şi păstra ţăranul. E era românească, a creaţiunilor culturale pentru întregirea naţională.

DESPRE LUCRURI ŞTIUTE ŞI NEŞTIUTE

Săliştea-Sibiului

Nimic nu întrece Săliştea. În vederea munţilor hotarului, sub culmea împădurită a Netedului, cu plimbările multe şi dulci şi ţinta răcoritoare a izvorului de apă bună, ca răsfiră în toate părţile uliţe şi ulicioare întortochiate, cu livezi adânci şi mari case gospodăreşti. Porţile de lemn săpat, care n'au însă niciodată frumuseţea gingaşă a celor din Gorj, încadrează Dumineca şi sărbătorile chipuri subţiri, albe, de bairâni şi bătrâne ca din vremurile patriarhilor: câte unul din aceşti vechi gospodari şi „economi de vite" are mai multă avere decât cutare care-şi plimbă la şoseaua din Bucureşti caii focoşi şi cupeaua cu blason, dar, cât despre secasta, el nu-şi părăseşte până la moarte frumosul port sprinten al păstorului ce a fost în tinereţea lui. După această bătrânească privelişte a porţilor mai că-ţi vine a crede că în mândra şi marea Sălişte nu sunt flăcăi şi fete. Dar afli la un loc zburdând de sănătate şi voie bună în cele mai strălucite porturi cu catrinţele negre pe care lunecă gingaş firele de aur, la „Pavilionul" danţurilor, lângă râu. Acolo se întind horele în care flutură fachioalele şi mânecile albe, pe când flăcăii cu floarea în piept scutură scândurile de tot praful din ele, la cântecul prelungit duios sau aprins sălbatec, al Ţiganilor.

Cea mai aleasă frumuseţe românească se desfăşură la lumina clară a muntelui. Săliştencele sunt vestite în tot Ardealul, şi Săliştenii sunt de aceiaşi părere ca şi străinii: nunţile se fac de cu vreme, şi la danţ vezi uneori codane abia răsărite, care mâine vor fi mirese.

Bogăţia şi cultura stau însă şi ele alături cu acest dumnezeiesc dar al frumuseţii. Banca din Sălişte, cu un local cum nu se poate mai bun, e un solid şi înfloritor aşezământ, care se deosebeşte de celelalte prin aceia că-şi dă tot venitul pentru şcoală. Şcoala aceasta are trei învăţători, dintre care unul conduce şi corul, care printre cele mai bune ale satelor din Ardeal. Directorul, un om de ispravă e şi unul din cei mai mari improvisatori umorişti pe care i-am auzit vreodată, şi e păcat că nu încearcă să şi scrie. Nimeni nu lipseşte dela şcoală, şi toată lumea ceteşte bine.

Biserica cea mare e numai din 1784, dar ca e vrednică de trecutul şi de prezentul Săliştei. E făcută în cruce după felul clădirilor muntene din vremea Brâncoveanului, dar brâul o tale numai sus, aşa încât firidele de jos, rotunzite, sunt foarte mari, pe când cele de sus sunt numai cadre pătrate, mărunte pentru icoane.

Tot aşa e şi bisericuţa din Netedul, cu cimitirul răsfirat, ale cărui cruci, albastre, roşi, săpate bogat în fel de chipuri, par nişte flori uriaşe de lumânărele sau de busuioc. Din loc în loc, se văd icoane supt covilitire de zid, ca nişte fântâni de drumul mare. Şi undeva în capăt, într'un fel de livadă descoperi abia vechea bisericuţă măruntică, acum o capelă unită unde am apucat încă la 1900 pe cel din urmă preot, îmbrăcat ţărăneşte în această reşedinţă de protopopie neunită, cu protopopul doctor în teologie de la Iena.

Afară de biserica cea mare, Săliştea mai are două, în sus către munte. Una a fost zidită deunăzi, într'o neaşteptată şi uricioasă formă gotică, cealaltă e în calea spre pădure, la Gruiu. Aici erau odată de jur împrejur copacii sălbateci, şi unde se văd ruine sau cămăruţe răzleţe, locuite de biete femei bătrâne, stătea pe atunci călugării, meşterii de scrisoare frumoasă şi de zugrăveală. Ei au format pictori care au lăsat acest meşteşug urmaşilor lor, şi până astăzi două fete care trăiesc singuratece fac cu sârguinţă şi evlavie aceleaşi icoane de sfinţi pe care le făcuse, atâţia ani de zile, părintele lor. Biserica unită e astăzi pustie, şi portiţa bătută în cuie tale drumul la dânsa, pe când gardurile de lemn se apleacă tot mai mult în ţerna nestatornică a cimitirului cu crucile căzute.

SOCOTELI DE PETRECERE

RASPUNSUL SOCOTELILOR DIN NUMARUL PRECEDENT

25) Următoarea aşezare:

15
36
47
—
98
2
—
100

26.

I Problemă			II Problemă		
I	II	III	I	II	III
—0	1—2	4—3	5—5	0—0	3—5
1—5	1—1	0—5	2—0	6—6	4—0
—9	2—3	5—1	4—6	2—1	4—1
4—1	4—3	2—0	0—5	3—4	3—3
3—1	2—3	0—4	4—2	2—6	1—3
2—6	2—2	1—0	3—0	5—1	3—6

A doua oară se înlătură pietrele:
1 6 1 2 2
1 1 0 3 2

27. O bucată în colţul din dreapta sus este la fel.

28. VASELE CU FLORI

Sevastiţa a aşezat zece vase cu flori pe o masă. Când le-a văzut Moş Glumici i-a spus: „Mută trei vase, dar nu schimba forma aranjamentului. Sevastiţa n'a priceput. Cine vrea să-i arate?

*

29. CARTOFUL

Aveţi în faţă un cartof. Cercetaţi care ar fi mijlocul ca prin patru tăieturi — fiecare să treacă prin mijlocul (centru) cartofului — să împarţi în două părţi egale, astfel ca ele să prezinte împreună, după teiere, opt suprafeţe plane.

*

30. BRÂNZA GĂURITĂ

Moş Glumici vine în bucătărie cu o bucată de schweizer de formă neregulată — o vedem în figură — şi spune Sevastiţei: „Taie o bucată din ea şi formează un pătrat". Sevastiţa repede, arată o linie pe care o notăm (a—b) şi spune: „Tai această bucată şi o aşez jos". „Da" răspunse Moş Glumici „dar încearcă să rezolvi problema fără să tai nici o gaură a brânzei!"

Asta-i mai greu dar se poate.

CUGETĂRI

Pământul îşi înnoieşte florile în fiecare an, dar nu aurul din adâncuri.

*

Străluceşte mai mult ce răspunde mai bine soarelui.

*

Ce frig trebue să fie veşmântul de dispreţ din care mulţi îşi fac hermina regală!

*

Sunt suflete care mor de foame în palatul împărătesc al trupului trufaş.

*

Dacă sufletul e al trupului, trupul nu e al lutului.

*

Unii filosofi zic: morala se poate explica, prin urmare ea nu există.

*

Omul e singurul animal pe care natura nu-l face întreg.

*

N'ai îngropat bine mortul care nu doarme şi în sufletul tău.

*

Opincile de fier cu care faci drumuri minunate, sunt aproape de tine: tresarea de inimă.

VÂNĂTORII DE MUNTE ROMÂNI IN CAUCAZ

La postul de comandă al unei Divizii Române de Vânători de Munte sună telefonul. Ofiţerul cu informaţiile primeşte următoarea ştire dela batalion:

— „Inamicul a format un cap de pod la liziera de Vest a râului B., şi a trecut, la ora 4 dimineata la adăpostul ceţii".

Informaţia a fost imediat transmisă Comandantului Marei Unităţi care ocupă un sector pe râul B., ce se varsă în Terek. Râul spumegând isvorăşte din coastele Elbrusului şi este hotarul dintre ţanţul muntos al Caucazului de Nord, ocupat de trupele aliate şi Munţii Caucazului propriu zişi, aflaţi încă în mâinile bolşevicilor.

Vânătorii de Munte români au primit misiunea importantă de a atrage în sectorul lor trupe importante inamice, pentru a descongestiona şi uşura atacul german de tancuri în direcţia răsăriteană, către importantele isvoare petrolifere.

In timp ce generalul citeşte ştirea, vine a doua informaţie din partea batalionului:

— La răsărit de B. am luat contact cu inamicul, care a format peste noapte un cap de pod".

Acum, situatia este clară. Inamicul intenţionează să facă o spărtură în poziţia ocupată la B. de Români. Dacă reuşeşte, atunci bolşevicii cad în spatele tancurilor germane care au înaintat mult spre Est şi astfel vor împiedica acţiunile în regiunea petroliferă. Ceea ce este hotărîtor în această chestiune, este faptul că dela B. spre regiunea dinapoia frontului se află o bună şosea asfaltată, una din puţinele şi micile şosele bune, pe care potentaţii ruşi au construit-o aici în apropierea pitoreştilor localităţii balneo-climatice nord-caucasiene. Şoseaua a fost construită fără nici un sens şi fără folos, în mijlocul unei reţele de drumuri aflate într'o stare primitivă şi îngrozitoare. Pe acolo pe unde s'au plimbat cândva comisarii sovietici cu femeile lor în automobile de lux, ar trebui să se desfăşoare acum atacul bolşevic, în spatele tancurilor germane. Şoseaua joacă şi în această campanie, ca în toate războaiele, un rol hotăritor.

Comandamentul Marei Unităţi îşi dă imediat seama de primejdie. Trupele sale au dovedit anul trecut, în marşul dealungul Ucrainei, că ştie să coopereze cu unităţile germane. Crucea de Fier cl. I-a şi „Mihai Viteazul" cari îi împodobesc pieptul de oştean sunt dovada capacităţii şi a faptelor sale de arme. Comandantul de batalion a primit numaidecât indicaţiile necesare. Cele două capete de pod trebuesc reduse cu orice preţ, încă în cursul zilei, prin contraatacuri, deoarece s'ar putea ca bolşevicii să aducă forţe puternice în cursul nopţii peste râu şi să se întărească.

Comandantul de batalion nu se poate aştepta la nici un ajutor pe timpul contraatacului din partea batalioanelor vecine, deoarece nici sectoarele lor nu pot fi lăsate fără apărare. In schimb, îi stă la dispoziţie o baterie germană de artilerie de ultimul model care, a ajuns spaima bolşevicilor. Cu acest sigur ajutor german, soldaţii, români vor putea să stăpânească situaţia.

Pe liziera vestică dela B. grupul de şoc bolşevic, care a pătruns în zorii zilei, s'a fixat într'un grup izolat de case şi trage de aici în poziţiile româneşti. Un atac de infanterie împotriva a-

cestui cap de pod întărit ar aduce pierderi însemnate de oameni. De aceia sunt puse în acţiune aruncătoarele de ceaţă. Bateria ocupă imediat poziţia şi înainte ca bolşevicii să aibă timp să-şi ia măsuri de siguranţă, se trag 12 salve, „obisnuita raţie". — cum spun artileriştii. Traectoria de foc poate fi urmărită perfect cum îşi atinge ţelul. Nori de fum şi praf se ridică din mijlocul grupului de case. Focul durează numai câteva minute. Efectul este nimicitor. Vânătorii de Munte români, sprijiniţi de brandturi şi de mitraliere, se apropie de case şi nu mai găsesc decât mormane de ruine. Resturi din trupa inamică opun o rezistenţă slabă.

Românii au reocupat poziţia cu pierderi destul de mici: doi morţi şi cinci răniţi. Câtiva bolşevici au reuşit să treacă apa, iar restul au fost făcuţi prizonieri. Bolşevicii au plătit încercarea de atac în acest punct cu pierderi sângeroase.

Soarele se află la asfinţit. Al doilea cap de pod trebue cucerit înainte de înoptare. Aici, bolşevicii au pătruns călare pe cai prin apă. Partizanii şi locuitorii dintr'un cartier al oraşului B. au atacat mişeleşte sentinelele române pe la spate. Aşa a putut inamicul să se strecoare aici. Un observator german de artilerie i-a reperat pe neaşteptate într'un câmp de porumb.

Vânătorii de Munte români, o mică unitate de pionieri germani care se aflau întâmplător prin apropiere şi grupul german dela postul de observaţie de artilerie s'au aruncat cu puteri unite asupra trupei de asalt sovietice, împiedicând-o să mai atace prin spate poziţiile româneşti. Luptând umăr la umăr, primejdia a fost îndepărtată. Un locotenent de pionieri german a comandat această unitate de luptă, la un contraatac şi a isgonit pe inamic. In fruntea unităţii germano-române, bravul locotenent german a căzut sub focul viu al bolşevicilor surprinşi de acest contraatac brusc. Inaintarea lor a fost însă oprită şi locotenentul german a salvat situaţia momentan critică, prin moartea sa de erou. Alte întărituri au ţinut pe inamic în loc până când a sosit ceasul contraatacului.

Inainte să apară primele stele pe cer, generalul a primit următoarea ştire la postul său de comandă:

— „Nu mai există nici un inamic înarmat în partea aceasta a râului". Primejdia a fost înlăturată. Din mărturiile prizonierilor s'a putut constata că în acest sector fuseseră trimise trupe de elită, bolşevicii ţinând să treacă râul cu orice preţ. Dar acestea au fost manevre disperate ale comisarilor, fiindcă toate regimentele puse în linie, în acest sector, au fost decimate, aşa cum reieşea şi din mărturiile prizonierilor.

Vânătorii de Munte români şi-au îndeplinit misiunea lor spre complecta satisfacţie a comandamentului armatei germane. Atacul bolşevic de descongestionare a eşuat cu toate trupele numeroase aduse în acest sector. La Răsărit, acolo unde aceste trupe au lipsit, trupele germane tankiste, sprijinite pe flancuri de divizia de Munte şi-au atins obiectivele ordonate şi s'au apropiat de ţinuturile petrolifere. In această acţiune s'a verificat încă odată camaraderia româno-germană pe frontul de Răsărit.

Caporal t. r. Walter May
Reporter de Războiu P. P.

O FRUMOASĂ BIRUINŢĂ A UNEI MARI UNITĂŢI DE OLTENI

Pe frontul împotriva bolşevismului, condiţiunile rele de teren şi atmosferice au încetinit într'o măsură oarecare mersul operaţiunilor.

Unităţile noastre motorizate de artilerie şi-au continuat însă nestingherite canonadele ţinând cu capul la pământ pe vrăjmaşii care încearcă necontenit să smulgă o vi[illegible]e.

Intr'un sector al unei Mari Unităţi de infanterişti olteni, bolşevicii presează de câteva zile străpungerea liniilor de rezistenţă.

In acest scop, au deslănţuit un foc viu de artilerie şi brandturi, ca apoi unităţile lor de infanterie să poată înainta până la poziţiile noastre. Cu avioane de recunoaştere încearcă văzduhul şi fixează poziţiile noastre. Câteva rafale pornite de jos prind în snopul lor metalic un bondar rusesc şi-l aduc vijelios lângă el. Celelalte, îşi iau sborul în directia de unde veniseră. Sunt semne că peste câtva timp inamicul va ataca.

N'au trecut nici 30 minute şi iată că de după o creasă de deal, bolşevicii încep să apară ca dintr'o gură de vulcan. Oltenii s'au obişnuit însă cu asemenea „apariţii" şi şiretlicuri şi întâmpină anemic cu focuri de armă pe bolşevici, pentru a le da impresia că sunt luaţi prin surprindere. Rândurile bolşevicilor se îngroaşe din ce în ce mai mult şi înaintează dezordonat, de pare că în faţă n'ar avea moartea ci o înstrucire comunistă. Sunt aşa de aproape de ai noştri încât li se aud înjurăturile. Ofiţerii şi ostaşii noştrii aşteaptă cu calm această gloată care nu a învăţat nimic din tainele războiului. Iată-i acum cum coboară şi vor să se răspândească în evantail. Liniştea de mormânt le înteşte pasul şi le sporeşte setea unei biruinţi. S'au înşelat însă. Un scurt semnal de „secerare" a fost dat. Mitralierele intră în acţiune, brandturile răbufnesc sec din plin iar grenadierii cei mai isteţi se întrec în aruncarea bulgărilor metalici. Desişul bolşevic care ameninţa ca un torent spumegând să acopere copcile de pământ ale oltenilor în care năduşesc trăgând, se răreşte din ce în mai mult. Din stânga, din dreapta, alte valuri încearcă să întoarcă flancurile noastre. Oltenii sunt însă la datorie. Ei formează un zid de granit de care se sparg toate avalanşele bolşevice. Sunt abătute din drumul lor spre drumul veşniciei. Şi când luminişul mormântului acoperă mormanul de leşuri ruseşti, iar prin faţa liniilor noastre grupe răslete de bolşevici scăpaţi cu viaţă se, aciuiesc după cadavre, oltenii tâşnesc din copcile lor şi-i prind în lama baionetelor. Invârtesc cu dibăcie — durda — şi nu se opresc decât atunci când numai au de „lucru".

Pierderile suferite de ruşi în acest unghiu de moarte unde străjuesc oltenii sunt considerabile.

Dar biruinţa oltenilor este prea frumoasă ca s'o putem prinde în cadrul unui reportagiu.

CAVALERIŞTII LUPTĂ EROIC IN MUNŢII CAUCAZ

Până la bătălia Caucazului, această Mare Unitate românească, de curând citată într'un comunicat german pentru cucerirea unei puternice înălţimi în munţi, ne-a mai dat prilejul, încă de atâtea ori, să îi admirăm prin scrisul nostru marile fapte de arme.

Aşa cum s'a precizat printr'un ordin de zi pe Armată, cu ocazia străpungerii liniei fortificată Stalin, ca un fapt unic în Istorie, atacarea cazematelor betonate de către călăreţi, tot aşa trebue să subliniem astăzi, că de astă dată călăreţii acestei Divizii luptă în munţi şi cuceresc înălţimi fortificate şi de mare importanţă pentru bătălia Caucazului.

Pentru a doua oară în acest războiu, aşa dar pilduitoarele fapte ale brăilenilor, ploeştenilor şi ialomiţenilor acestei Mari Unităţi, constitue o acţiune excepţională în războiu, atunci când călăreţii atacă şi cuceresc înălţimi de munţi, puternic organizate şi apărate de inamic.

Şi, că nu este o întâmplare această întrecere eroică a cavaleriştilor noştri, o mărturiseşte ordinul „Mihai Viteazul", cu care a fost împodobit stindardul comandamentului, fiind printre primele Mari Unităţi româneşti decorate cu acest suprem ordin.

Bădări, Coconeşti şi Dumani au fost primele momente eroice, ale acestei Mari Unităţi de Cavalerie pentru a răsturna piatra de hotar nedrept la Prut. Şi, pentru că este „Divizia zburătoare", au pornit în iureş călăreţii noştri peste Basarabia, unde au pus piciorul primii pe pământ de ţară desrobită. Şi-au continuat marşul eroic peste Transnistria, străpungând linia fortificată Stalin, şi luptând năprasnic pe valea Codimei.

Apoi, ne reamintim cu mândrie de luptele lor grele şi victorioase dela Alexandrowca, Kirsanowka, Lipowka, Krivoje-Oziero, Nemirowka, Nibalkowo.

La Nipru, această Mare Unitate dovedeşte că ştie să apere cu înverşunare poziţiile cucerite, trece şi Niprul pela Berislaw şi străbate în grabă stepa Nogai.

După zece zile de supraomenească rezistenţă la Iswestia, Adamonicea şi Tckerwony, cavaleriştii noştri sunt din nou învingători.

Iar în lupta de încercuire dela Saltiskia şi Obiloşnaia Divizia aduce o contribuţie importană la terminarea bătăliei dela Marea de Azov, cu care ocazie armata este citată elogios de Fuehrerul Adolf Hitler şi Mareşalul Ion Antonescu, prin comunicate şi ordine de zi, cu mare răsunet în întreaga lume.

După o iarnă grea pe litoralul Mării de Azov, această Mare Unitate de Cavalerie ia parte la Genitscesk, la ultimile lupte din Crimeea şi apoi porneşte cu aceiaşi sorţi de izbândă în ofensivă pentru cucerirea Caucazului.

Aci, la Slawianskaja şi Temriuk, cad cei mai buni comandanţi de escadroane şi plotoane dar „Divizia zburătoare" înaintează mereu învingătoare, până când ni-se anunţă acum, printr'un comunicat german, că neînfricaţii şi neobosiţii bravii călăreţi au cucerit o puternică înălţime în munţii Caucaz, de o foarte mare importanţă pentru operaţiunile viitoare.

Nu pentru prima şi nici pentru ultima oară, această Mare Unitate românească de Cavalerie s'a acoperit de glorie.

Se continuă o legendă eroică în ţara Caucazului.

PENTRU VÂNĂTORII DE MUNTE, MUNŢII CAUCAZULUI NU MAI SUNT O PIEDICĂ

După cucerirea Nalcikului, şoimii Carpaţilor, care s'au călit în lupte aprige cu un vrăjmaş mult superior numericeşte, au întârziat prin manevre îndrăsneţe regruparea forţelor ruseşti, care luptă izolat.

Dealungul unei şosele, care străbate Caucazul şi leagă câteva mari centre industriale, ostaşii acestei Mari Unităţi înaintează vertiginos, ţinând cât mai strâns inamicul care se retrage în debandadă înspre alte poziţii, unde socoteşte că ar putea face faţă acestei înaintări. Prin marşuri forţate şi prin asalturi succesive, date asupra localităţilor care preced obiectivul principal ce trebuie atins, sprintenii noştri vânători fac acoperirea aripei stângi a unităţilor germane blindate, care la rândul lor se apropie vijelios de punctul-cheie al unei regiuni comerciale şi industriale.

Faptele de vitejie săvârşite până acum de ostaşii acestei mari unităţi de munte, sunt dintre cele mai frumoase. Luptând într'un teren necunoscut şi extrem de accidentat şi desfundat, întâlnind la toate răspântiile sau defileuri puternice rezistenţe, ei folosesc la maximum toate metodele de luptă, care se cer pentru nimicirea unui inamic încăpăţânat şi disperat.

Angajând lupte din ce în ce mai îndrăsneţe, uneori încleştând în atacuri cele mai mici unităţi, Vânătorii de munte merg tot înainte. Sunt stăpâniţi de atâta sete de luptă, încât, uneori, uită de oboseală şi alte mici neajunsuri, inerente oricăror ostaşi pe câmpul de luptă şi se afundă tot mai mult în inima putregaiului bolşevic.

Pretutindeni, pe unde cuceresc satele ţinute sub teroarea şi tensiunea luptelor, populaţia civilă îşi manifestă toată recunoştinţa faţă de frumoasa comportare a eliberatorilor, care pun ordine şi redau cultului creştin toate bisericile ridicate de pravoslavnici, transformate apoi de bolşevici în cluburi politice sau magazii.

Acolo unde întâlnesc populaţie cu înfăţişare aspră, — gruzini, sau georgieni, — pentru care cultul familiei este singura lor avere, vânătorii de munte nu trec peste obiceiurile şi tradiţiile lor, aşa cum au făcut 25 de ani regimul comunist. Sunt cazuri când ofiţerii de origină gruzină predându-se ostaşilor noştri cu unitatea pe care o conduc, cer să fie înrolaţi pentru a putea lupta împotriva bolşevicilor.

Răsboiul dus de cruciaţi jalonează o nouă şi viguroasă mentalitate pe care cangrena comunistă nu o mai poate învălui.

Ostaşii români, soli ai creştinismului, duc făclii de lumină nouă şi credinţă în tavernele sufleteşti ale unei lumi sdruncinată din temelii, iar nouă ne trimit veşti de răsunătoare biruinţi de pe crestele ce se despică în calea torentului Vânătorilor de munte.

ULTIMELE ȘTIRI

INTERNE

Ziua M. S. Regelui la Odesa

In ziua de 8 Noembrie armata și administrația românească din Odesa au sărbătorit ziua M. S. Regelui, printr'un Te-Deum oficiat de preoți în catedrala orașului și în frunte cu arhimandritul Antim Nică. După solemnitate, d. guvernator al Transnistriei și comandantul de legătură al trupelor germane au trecut în revistă compania de onoare.

Luând cuvântul, în numele armatei române, d. general Gheorghiu a elogiat figura M. S. Regelui, spunând printre altele: Numele Regelui nostru este numele gloriosului Mihai Viteazu, care a tras prin sânge și paloș hotarele de veci ale țării, însemnând în cronica vremii până unde trebue să se întindă adevărata brazdă a strămoșilor noștri".

M. S. Regina Mamă Elena printre răniți

Majestatea Sa Regina Mamă Elena a vizitat în ziua de 13 Noembrie așezămintele A. S. R. „Principesa Elena" Spitalul Z. I. 309. Timp de aproape două ore M. S. Regina Mamă Elena s'a întreținut cu fiecare rănit în parte, împărțindu-le țigări și numeroase pachețele cu daruri și interesându-se totodată de starea sănătății, de grijile și greutățile familiilor lor. La plecare, Majestatea Sa Regina Mamă Elena a fost călduros ovaționată de răniți.

Inaugurarea căminului „Căsuța Mareșalului"

In ziua de 22 Noembrie a avut loc inaugurarea Căminului de zi, „Căsuța Mareșalului". In acest cămin care are sală de meditație, sală de mese, găsesc hrană caldă și substanțială cei 104 copii ai școalei primare.

Inaugurarea căminului a fost onorată cu prezența doamnei Maria Mareșal Antonescu.

Inălțătoarea solemnitate dela Regimentul de Gardă Călare

Duminică 15 Noembrie, a avut loc la Regimentul de Gardă Călare, o slujbă religioasă pentru pomenirea sufletelor ostașilor eroi ai Regimentului care și-au jertfit vața pentru întregirea neamului românesc și Sfânta Cruce.

Pioasa solemnitate s'a desfășurat în sala manejului frumos pavoazată, unde s'a improvizat un altar. După ce muzica regimentului a intonat „Rugăciunea", soborul de preoți a oficiat un serviciu divin pentru pomenirea sufletelor eroilor Regimentului.

A vorbit Sfinția Sa Preot Lt. col. Georgescu Gh., care a arătat că astăzi când țara noastră se află prinsă într'un războiu crâncen, este o datorie ca din jertfa celor căzuți pe câmpul de onoare să ne călim sufletul și inima și să fim gata în orice clipă să facem la fel.

A mai vorbit d. col. Elefterescu Comandantul Regimentului care a amintit înainte de toate exemplul Elevului plot. T. R. Capri Iosif ce a căzut ca un viteaz cu fața la inamic, luptând pe Don, la atacul unei cazemate în ziua de 5 Octombrie 1942.

Donații pentru palatul invalizilor, din partea Casei Corpului Didactic

Casa Corpului Didactic pentru a înlesni membrilor ei să poată contribui la marea operă a clădirii Palatului Invalizilor, a acordat credite lunare suplimentare, plătibile în rate mici.

Sumele vor fi depuse la Eforia Ostășească în numele donatorilor.

Daruri pentru soldații de pe front

Intre 15 și 20 Noembrie se va deschide în palatul Leonida din Capitală bazarul organizat de Crucea Roșie „Coletul Soldatului". Bazarul are de scop adunarea de fonduri necesare ajutorării eroilor noștri care luptă pentru Neam și credință.

Din fondurile ce se vor aduna se vor trimite soldaților noștri pe front, alimente, rufărie, flanele, ciorapi, etc.

Decorarea d-lui general Trestioreanu

D-lui general de brigadă Trestioreanu T. Constantin, i s'a conferit Ordinul „Steaua României" cu spade în gradul de comandor cu panglică de Virtute militară, pentru fapte de arme săvârșite în războiul contra Rusiei Sovietice.

Salariul meseriașilor mobilizați

Meseriașii și lucrătorii ceferiști mobilizați au dreptul pe tot timpul mobilizării, pentru zilele lucrătoare, cu salariul întreg.

Deasemenea pentru cei salariați cu ora salariul se va calcula după aceleași norme.

Savant finlandez ne vizitează țara

D. profesor Rolf Nevanlinna, rectorul Universității din Helsinki, este de câtva timp oaspetele țării noastre, cu care prilej i s'a acordat, într'un cadru solemn, și pentru înaltele sale merite științifice, titlul de doctor „honoris causa".

Deschiderea școlilor de pilotaj civile

Intre datele de 15 Noembrie și 1 Decembrie se vor deschide cursurile teoretice la școalele civile de pilotaj.

Candidații vor avea minimum 4 clase secundare sau echivalente și vârsta între 17 și 23 de ani. In acest an vor funcționa școalele din următoarele localități: București, Galați, Craiova și Brașov.

Noemvrie

1942 Noemvrie | Marți | Săpt. 47. 320—45 Decemvrie

17

11

Ort. Cel dintre Sfinți Părintele nostru Grigorie episcopul Neocesareei

Cat. Sf. Grigore.

Prot. Hugo.

„Indurând în liniște și cu bărbăție românească greutățile zilnice, vom răsturna într'o zi și pe cele mari ale Neamului."

(Mareșal Antonescu)

Marți 17 Noemvrie — 11 — C. R.

EXTERNE

România este printre cele dintâi țări care și-au însușit principiile Europei noui

Astfel scrie ziarul italian „Gardista" despre țara noastră într'un articol iscălit de cunoscutul gazetar italian Iosef Petro, care ne-a vizitat de curând.

După ce arată importanta contribuție românească la războiul contra bolșevismului, faptele eroice ale armatei și sacrificiile consimțite din toată inima de populața românească, gazetarul italian spune între altele:

Prin jertfele sale, România și-a asigurat de pe acum un loc trainic între popoarele Europei și o poziție de seamă. România și-a dat seama că jertfele aduse nu vor putea fi uitate și că odată ele vor trebui să fie răsplătite de Europa întreagă.

Mareșalul Antonescu a unit întregul popor român în jurul său și a început reconstituirea țării bazat pe încrederea întregului popor. Nimic nu a putut opri evoluția și realiză il: programului Mareșalului Antonescu.

Vizita d-lui general Potopeanu la Sofia

De câtăva vreme d. general Potopeanu este oaspetele țării vecine. Cu această ocazie d-sa va ține un ciclu de conferințe în limba germană în care va expune pe larg sforțarea militară a României în actualul război.

Englezii și americanii din Franța neocupată au fost internați

In urma unui ordin al guvernului francez, cetățenii englezi și americani, care au fost liberi în zona neocupată, au fost internați. Colonia nord americană din Vichy, împreună cu ambasadorul american, au plecat spre Pau.

SITUAȚIA PE TOATE FRONTURILE

VIOLENTE ATACURI SOVIETICE IN REGIUNEA CAUCAZULUI ZDROBITE DE TRUPELE ROMÂNE

In regiunea Caucazului trupele rusești încearcă de câteva zile atacuri disperate pentru îmbunătățirea pozițiilor lor. Trupele române răspund cu promptitudine, respingând toate încercările inamice.

In regiunea Stalingradului contraatacurile inamice au fost respinse de trupele germane ajutate de forțele aeriene. In interiorul Stalingradului au fost ocupate noui blocuri, reducând la minimum puterea de rezistență bolșevică.

Atacuri locale rusești au fost date și în celelalte sectoare, dar toate s'au soldat cu eșecuri, categorice pentru inamic.

Această scădere a puterii rusești se explică atât prin pierderile enorme în material uman, cât și prin pierderile imense teritoriale, bogate în materii prime.

FORȚELE NAVALE ALE AXEI AU OBȚINUT SUCCESE IMPORTANTE PE COASTA AFRICEI DE NORD

Debarcarea nord-americanilor pe coasta Africei de Nord Franceză nu se face în condițiuni ușoare. Forțele aeriene precum și marina italiană și germană în lupta dusă împotriva convoaielor inamice de pe coasta Africei de Nord au obținut succese sdrobitoare. Au fost distruse sau avariate în total 89 de vase dintre cari 14 vase de comerț și mari vase de transport cu un total de 102.000 tone scufundate. Un mare vas cisternă de circa 10.000 tone a fost torpilat și scufundat, 7 vase de comerț cu un total de 71.000 tone au fost atât de grav avariate încât se poate conta în mod sigur pe pierderea lor.

Astfel au fost nimicite în total 183.000 tone cuprinzând vase inamice de comerț și transport.

In afară de acestea 35 de vase de comerț și de transport, cu un total de 234.000 tone au fost avariate atât de grav încât se poate conta pe scoaterea lor din folosință.

Au mai fost avariate: un vas de linie, 3 vase port-avion, dintre cari unul atât de grav încât poate fi considerat pentru mult timp scos din uz, apoi 3 crucișetoare scufundate, 14 crucișătoare și mari distrugătoare avariate, 4 distrugătoare, — vase de pază scufundate și 7 distrugătoare — vase de pază avariate.

Pierderile simțitoare suferite de anglo-saxoni își vor arăta mai târziu efectul. Forțele debarcate în Africa de Nord franceză având nevoie de înzestrare și alimentare, vor avea de suferit enorm în lipsa vaselor de transport, și de altfel foarte scăzute la număr prin scufundările anterioare.

SITUAȚIA IN FRANȚA SE LĂMUREȘTE

Trupele germano-italiene au terminat ocuparea coastelor de sud ale Franței. Trecerea acestor trupe prin Franța neocupată s'a făcut fără nici un incident — chiar mai repede decât se prevăzuse.

In acelaș timp trupele franceze au ocupat zona fortificată din Toulon. Echipagiile escadrei franceze aflată în portul Toulon au primit ordin să rămână în port.

La o reuniune convocată de comandantul escadrei amiralul Delaborde toți amiralii și ofițerii depe vasele din rada portului Toulon au reînoit jurământul de credință față de Mareșalul Pétain.

Situația generalilor francezi începe deasemenea să se lămurească. Amiralul Darlan trecut în tabăra americană, este totuși suspendat de aceștia. Generalul Giraud este declarat de trădător din partea Mareșalului Pétain. Amiralul Godefroi refuzând să aprobe preluarea escadrei franceze din Alexandria de către flota engleză, a fost arestat de englezi. Generalul Nogues, despre care s'a afirmat că a pactizat cu Darlan, a adresat un apel către legionarii marocani, cerându-le să reziste.

Vitejia trupelor române subliniată de întreaga presă europeană

In afară de comunicatele oficiale, vitejia trupelor române este subliniată de întreaga presă germană și europeană. Posturile de radio deasemeni au avut cuvinte elogioase la adresa armatei române.

Sovietele nu mai pot fi aprovizionate de anglo-americani prin Oceanul Inghețat de Nord

Dela începutul lui Septembrie, de când un întreg convoi de vase anglo-american, a fost în întregime scufundat pe când se îndrepta spre Murmansk, nici un vas anglo-american n'a mai încercat să ducă materiale sovietelor prin Ocenul înghețat de nord.

O singură dată cargobotul „William Clark" a încercat să se aventureze către Murmansk, dar a căzut pradă submarinelor germane. Ruta Oc. de nord este pustie, iar portul Murmansk, aproape părăsit.

Stafford Cripps visează...

La așa numita Reuniune Internațională a Tineretului, la Londra, a vorbit și Stafford Cripps, printre altele despre felul cum va fi tratată Germania după terminarea războiului, și anume că Germania va fi fărâmițată în mai multe state mici, iar industria ei grea din regiunea Ruhrului să fie înglobată într'un fel de societate publică internațională.

Tipografia Societatea Națională de Editură și Arte Grafice „DACIA TRAIANA", București Str. Sărindar, 5-7-9 (tel. 3.34.30), înmatr. sub Nr. 156-942 la Reg. Oficiului Comerțului București. Tipărită la 17.XI.1942